

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY

NO. 08246

LIEDER

H. Leivick

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

ליעדער פון ה.ל.י.וו.ה.

ארויסגעגעבן פון פארבאנד אינזעק
הויפטפארקויף: ליטעראטור-שער-פארבאנד אינזעק

Copyright, 1919, by
H. Leivick

ערנעז ווייט.

ערגעז ווייט.

ערגעז ווייט, ערגעז ווייט,
ליגט דאָס לאַנד דאָס פאַרבאַטענע,
זילברין בלאַהען די בערג
נאָך פון קיינעם באַטראַטענע;
ערגעז טיעף, ערגעז טיעף,
אין דער ערד איינגעקאַטענע,
וואַרטען אוצרות אויף אונז,
וואַרטען אוצרות פאַרשאַטענע.

ערגעז ווייט, ערגעז ווייט,
ליגט אַליין אַ געפאַנגענער,
אויף זיין קאָפּ שטאַרבט דער שוין
פון דער זון דער פאַרנאַנגענער;
ערגעז וואַגעלט ווער אום
טיעף אין שניי אַ פאַרשאַטענער,
און געפינט ניט קיין וועג
צו דער לאַנד דער פאַרבאַטענער...

אין א שטיבעל.

א שטיבעל א קלינס און א נידעריגס
אין ווייטען געפראָרענעם לאַנד ;
אין שטיבעל צוויי מענשען דערשראָקענע
זיי זיצען און וואַרטען געשפּאַנט.

און איינע א פרוי א געווינערין
געהט אויס פון געשריי צו געשריי ;
ווערט רוהיג און שטיל די געווינערין —
פאַרבּרעכען די פינגער די צוויי.

אין דרויסען — א שניי און א פינסטערניש
א שטילער א נאָגענדער ווינד ;
דורך טרויער מוז קומען, דורך וועהטאָגען
אַס נייע ערוואַרטעטע קינד.

עס האָבען די ווייזערס פון זייגער נאָך
די העכסטע מינוט ניט דערגרייכט ;
עס האָט נאָך די מוטער איהר אטעם-צוג
דעם לעצטען נאָך ניט אויסגעהויכט.

און פּלוצלונג צוזייט זיך די פינסטערניש,
א קלאָהרער באווייזט זיך דער שניי.
אין שטיבעל צוויי מענשען דערשראָקענע
דערהערען א קינדיש-געשריי...

אין א זיידען העמדעל.

אין א זיידען העמדעל
איז דאָס קינד געבאָרען —
איז דאָס זיידען העמדעל
שוין צופליקט געוואָרען.

פרעמדע הענט איהם באָדען,
פרעמדע בריסט איהם זויגען;
טונקעלער און קאלטער
ווערען זיינע אויגען.

אין דער נאכט אין מיטען
טוט איהם קיינער וויגען, —
וויינט דאָס קינד און שרעקט זיך
און עס ווערט אנשוויגען.

שלאָפט די פרעמדע מוטער
פון דעם קינד פון ווייטען :
— „גאנצע נעכט איך וועג איהם“ —
ריהמט זי זיך פאר לייטען.

נאָר דאָס קינד עס וואַקסט זיך,
הערט שוין אויף צו זויגען,
ליכטיגער און קלערער
ווערען זיינע אויגען.

ווינשט איהם יעדער גערן
גליק און לאַנגע יאָהרען, —
אין אַ זיידען העמדרעל
איז דאָס קינד געבאָרען..

אינגעלויים.

אך אינגעלויים, ווען אלע קינדער האלטען זיך אין שפיעלען,
האָב איך מיך פאר א גרויסען שוין געהאלטען,
געלעבט מיט זיך אליין, מיט מענשען פון דערווייטען,
אזוי ווי עפעס וואָס פון אלעמען באהאלטען.

איך האָב שוין דאָן געזעהן, ווי מענשען ליידען־שווייגען —
האָב איך דעם שווייגען זייערען אין זיך פארנומען,
און עפעס פאָרגעשטעלט זיך ווייט אין ווייטער עלטער,
עפעס גרויסעס, וואונדערליכעס וועט פון ליידען קומען...

און איך דער ערשטער וועל דערזעהן דאָס וואונדערליכעס, גרויסעס,
און מעהר פון מענשען שוין ניט קענען עס פארבאָרגען;
פון טיר צו טיר, פון שויב צו שויב וועל איך זיך לאָזען קלאַפען
און אָנזאָגען דעם ליכטיגען פריהמאָרגען...

איך ווייס ניט ווער, עס האָט מיך אויסדערוועהלט פון אלע,
און פרעמד, פארשעמט, פון אלעמען דערווייטערט;
אראַבגעלאָזט דעם קאָפּ האָב איך, פאר גוט עס אָנגענומען,
מיין יוגענד אין ערוואַרטונגען געלייטערט...

דער בייזער טאטע.

קינדער טומלען,
און דער בייזער טאטע שלאגט זיי,
קינדער וויינען,
קינדער ווערען מיעד און שלאפען,
און דער בייזער טאטע — שלאפט ניט.

איינגעבויגען
זיצט ביים טיש דער בייזער טאטע.
דורך די שויבען
קריכט דער ווינד און לעשט דאָס לעמפעל
און דאָס לעמפעל ווערט פאַרלאָשען.

איך שלאָף אויך ניט,
איך — דער שטילסטער פון די קינדער,
אויף מיין פנים
פיהל איך נאָך דעם טאטענס פינגער,
וויין איך שטיל פאר זיך אין קישען...

פלוצלונג הער איך
אזא הילכיג-שווערען אטעם;
עמיץ פויגעט,
טאפט מיט פינגער אין דער פינסטער,
וויל איך שרייען — און איך קען ניט...

טו איך תפלה,
און די ציינער מיינע קלאפען
און עם העלפט ניט, —
לאָז איך איבער אלע קינדער,
שפּרינג אַראָפּ און וויל אַנטלויפּען.

אין דער פינסטער
טרעף איך ניט די טיר און בלאַנדזע,
ווער געשמרויכעלט,
קלאַפּ זיך אָפּ און פאַל אַנידער
מיט'ן קאַפּ אַנקעגען טאַטען...

איינגעבויגען
זיצט נאָך אַלץ דער בייזער טאַטע,
הערט קיין זאך ניט...
זאָג איך : טאַטע, איך וועל שטאַרבען.
מעהר וועסטו שוין מיך ניט שלאָגען!...

ליכטלעך ברענען
אויף דער ערד ביי מיין צוקאַפּען...
קינדער וויינען...
קינדער ווערען מיעד און שלאָפען...
קלאַנט אַליין דער בייזער טאַטע...

טעג — זיי געהען.

טעג זיי געהען, און מיט זיי
פאָרגעהען צער און שרעק;
אין לענדער ווייטע ווינטערדיגע
דער זומער געהט אַוועק.

אַ ליכטיגקייט אַ טונקעלע
פאָרנעמט דעם הימעל-ברעג;
געבליבען נאָך אַ בלאַהליכקייט
פון זומערדיגע טעג.

אַ קאַלמע אַ געלייטערטע
די זון קוקט פון דער הויך:
אַז וואָהל דעם נייגעבאַרענעם,
דעם שטאַרבענדיגען אויך...

עס רופט פון ערנעץ ווייט זיך אָפּ
אַ שניידענדיגע זעג,
און טריט פון אַנ'אַנטלאָפּענעם
פאַריאַנטען אין געיעג.

און וויינענדיג און טרייסטענדיג
געהט ווער דיר נאָך און רופט,
און עפעס ווי אַ סטרונע ווערט
אורימען אין דער לופט...

אזוי פיעל גליק.

טיעף אין הארץ — א ציטער,
מיט'ן האנד — א דריק,
דורכ'ן לייב — א שוידער,
זעה : אזוי פיעל גליק !

מיט'ן קאפ — א שאַקעל,
מיט'ן אויג — א בליק,
מיט'ן מויל — א צוזאָג,
זעה : אזוי פיעל גליק !

אין א שויב א קלאפ טאָן,
און— א שפּרונג צוריק ;
שטימען, טריט, און פייער...
זעה : אזוי פיעל גליק...

ס'וועט קיינער ניט ווערען גע'הרג'ט.

ס'וועט קיינער ניט ווערען גע'הרג'ט,
אין קריעג, אין געשלעגען, —
ווייל שטיף וועל איך קומען פון אלטע
פארגעסענע וועגען.

וועט קיינער ניט וויסען צו לאָזען זיך
געהן מיר אנטקעגען ;
צופוס וועל איך קומען אין קליידער
צואוויקטע פון רעגען.

וועט גאָר נישט געשעהן און פאסירען
אין גאנג פון די צייטען,
ווען אלע דערזעהן וועלען פלוצלונג
מיין אויסזעהן זיך בייטען.

א מאַך מיט'ן האַנד וועל איך געבען,
צום ערד זיך פארנויגען, —
וועט יעדער דערפיהלען : עס ווערען
איהם אָפען די אויגען.

און יעדער, אין פרייד און ערשטוינונג
און ציטער באַנומען,
וועט קוים נאָר אַ זאָג טאָן : אַ, זעהט נאָר —
ער איז שוין געקומען...

מ י י נ ס .

פון איין הויז ארויס, אין דער צווייטער אריין
און אומערום וועל איך א גוטער גאסט זיין.

ארויסגעהן — אנ'אפענע לאָזען די טיר,
און נאָכקוקען קיינער אַ הינטער וועט מיר.

און יערער וועט וויסען : ס'איז זיכער מיין טראָט ;
אַ שטאַט וועל איך טרעפען — איז מיינע די שטאַט.

און וואָס איך וועל אָנטון וועט דאָס זיין מיין קלייד,
און וואָס איך וועל עסען וועט דאָס זיין מיין ברייט.

און ווען איך וועל קומען וועט קיינמאָל זיין שפעט,
און וואו איך וועל שלאָפען איז דאָרטען מיין בעט...

אין יעדענס הארץ.

איך ווייס : אין יעדענס הארץ אין דאָ
א ליכטיגקייט, א שוין ;
אויף וועלכען שוועל דו זאָלסט ניט שטעהן —
קלאַפּ אָן און געה אַרײַן.

און געהסט אַרײַן, מען קוקט דײַך אָן —
געדויערט עס ניט פיעל :
מען האָט נאָך דיר געבענקט שוין לאַנג,
געטרויערט אין דער שטיל.

מען האָט געמיינט : ביסט אין דער פרעמד
פאַרוואָרפּען ערגעץ ווייט,
און ניט געוואוסט, אז דו ביסט דאָ
געווען די גאַנצע צײַט.

און ניט געוואוסט : ביסט יעדען טאָג
געגאַנגען פאַרביי זײ,
זײך אײַנגעהערט צו יעדענס וואָרט,
צו יעדענס אויסגעשרײַ.

האַסט נאָר געדאַרפט דער ערשטער זײַן
אין הויז צו זײ אַרײַן,
און אויפּוועקען אין האַרץ בײַ זײ
א ליכטיגקייט, א שײַן....

זייט טרויעריג, מענשען.

אויף אלע געזיכטען — מיין אויסזעהן,
אין אלעמענס אויגען — מיין בליק,
מיין טרויער אין אלעמענס הערצער,
מיין טרויער — אנטאָנאַג אויף גליק.

אויף אלעמענס ליפען — מיין שמייכל,
אין אלעמענס ווערטער — מיין פרייד;
עס האָט נאָך דער ווונד ניט צובלאָזען
מיין אַטעם, דעם גרוך פון מיין קלייד.

אַליין בין איך, ווייט אין דער פינסטער,
פאַר מיר איז דאָס פינסטערניש — ליכט;
זייט טרויעריג, מענשען, — פאַרלירט ניט
מיין אַנבליק פון אייער געזיכט...

דו זאָלסט צו מיר...

דו זאָלסט צו מיר ניט ריידען מיט פארדראָס,
דו זאָלסט ביי מיר ניט פרעגען ווען און וואָס.

מסתמא האָט געדאַרפט אזוי געשעהן,
און וואָס עס איז געווען איז שוין געווען.

ביים שפיגעלדיגען וויין און ווייסען שיין
זאָל אלץ פארגעבען און פארגעסען זיין.

אזוי ווי פרישער טוי, ווי אָפּפער־וויין
זאָל גיסען זיך אויף מיר דער ווייסער שיין...

דו זאָלסט צו מיר ניט ריידען מיט פארדראָס,
דו זאָלסט ביי מיר ניט פרעגען ווען און וואָס! ...

גארטען בלעטער.

גארטען -בלעטער ליגען אָנגעוואָרפענע
טרוקענע פארדארט; ;
עמיץ, הער איד, בעט זיך אזוי ציטעריג:
— קום צוגעהן, איד ווארט...

אלע בענק און וועגען פוסט פארלאזענע,
צוויי נאָר — איד און דו; ;
פאר די הענט זיך האלטענדיג, דערשראָקענע,
זוכען מיר זיך רוה.

דורך די צווייגען פון דער-ווייטען זעהען זיך
לאַמפען אלערליי; ; —
דארפען מיר קיין לאַמפען ניט, נאָר שאַטען-רוה,
שאַטען-רוה פאר צוויי...

א שטיקעל פאפיר.

מיר וועלען זיך קיינמאל ניט זעהן מעהר,
דיין קאלטקייט זי האָ מיך פארטריבען;
דיין וואָהנונג ווען איך וואָלט געוואוסט דאָך
א בריוועל וואָלט איך דיר געשריבען.

פון זיך וואָלט איך גאָרנישט דערצעהלען,
פון דיר וואָלט איך גאָרנישט פארלאנגען;
צו וואָס זיך דערמאָהנען אָן זאכען,
וואָס זענען פון לאַנג שוין פארנאָנגען? ...

איך וואָלט אויפגעשריבען דעם דאטום,
און אונטער'ן דאטום — מיין נאָמען:
זאל וואָלגערען ערנעץ ביי דיר זיך
א שטיקעל פאפיר מיט מיין נאָמען...

צו דיין הויז.

צו דיין הויז בין איך גענאנגען,
צו דיין הויז,
בין געווען אריינגעגאנגען,
און ארויס.

האָב דערוואוסט די טירען אָפען,
פוסט די הויז ;
שאַטענס האָבען שטיל געשלאָפען,
שטיל דוראויס.

בין אריין צו דיר אין צימער
א מינוט...
און מיט אלע שטילע שאַטענס
אָפגערוהט.

מיט א דאַנק אויף מיינע ליפען
בין ארויס,
און געבענשט דרך פון דער ווייטען
און דיין הויז...

פארלעשט אלע פייערען.

פארלעשט אלע פייערען, פינסטער זאָל זיין
און זיצט שטילערהייט ;
מען זעהט קיין לויח, נאָר ערגעץ, איך פיהל,
איז עמיצער טויט,

אין פענסטער אַ שאַמען האָט זיך דורכגעשלייכט
גע'גנב'עמטערהייט ;
און אויב ס'איז נאָך קיינער געשטאָרבען וועט באלד
זיין עמיצער טויט.

פארלעשט אלע פייערען, זיצט אויף דער ערד
אין טרויער געקליידט :
צוריק ניט אליין געהט דער שאַמען פארביי, —
ער געהט זאָלכאָצווייט...

מאָרגען-שיין.

ברענען ליכטלאך אין די לייכטער
שטיל אין הויז,
טוט אַ האַנד אַ דרעה די ליכטלאך,
לעשט זיי אויס.

ריהרט זיך צו צו זיי אַ צווייטער,
צינדט זיי אָן —
ליגט די מאַמע אין תכריכים
אַנגעטאָן.

זיצט דער טאַטע, ניט ער קערט זיך
ניט ער קלאָגט ;
עפעס זאָגט ער, קיינער ווייס ניט
וואָס ער זאָגט.

קומט אַריין ווער און די רגע
געהט אַרויס —
דרעהט זיך ווידער אויס אַ ליכטעל,
לעשט זיך אויס...

דורך דער האַלב־פאַרמאַכטער פענסטער
קומט אַריין
ווייס און רויט דער מאָרגען־שטערען,
מאָרגען־שיין...

נאך אלעמען.

שוין אָפּגעזאָגט דער דאָקטאר האָט דאָס לעבען,
און וואָס עס האָט געמוזט איז שוין געשעהן:
דאָס אויג — פּאַרמאַכט, די הענט און פּיס — פּאַרגליווערט,
עס וועט ניט זיין שוין מעהר וואָס איז געווען...

שוין אָפּגעהויבען צו דער ערד דעם טויטען
און אומגעדערהט די שפּיגלען צו די ווענט;
שוין אָפּגעקלאָגט האָט דער, וואָס דאַרף באַוויינען,
די ליכט צוקאָפּענס אַלע אויסגעברענט.

געווען שוין די לויח, שוין פאַרשאַטען,
אַ ברעטעל אינ'ם פּרישען זאַמד געשטעלט,
צוריק געבראַכט אין טהרה־שטוב די מטה
און רוהיג, שטיל, ווי קיינער וואָלט געפעלט.

נאָך אלעמען. שוין אומגעקערט אַ היים זיך.
מען וואַשט די הענט, מען עסט דעם אָווענד־ברויט,
מען בלייבט אזוי זיך זיצען אין די זאַקען,
און רוהיג, שטיל. די מעריב זון פאַרגעהט...

א חלום.

איך האָב געזעהן אין חלום היינט מיין מאמען
מיט אויסגעוויינטע אויגען.
אין קראָם איז זי געזעסען אויפ'ן גאַניק,
דער קאַפּ צום ערד געבויגען.

אין שוים געלעגען איז דער קליינער ברודער מייער,
געזוכט די ברוסט צו זויגען,
און ס'האַט דאָס קינד קיין טראָפען מילך געפונען, —
די ברוסט איז איינגעצויגען.

עס האָט דאָס קינד געוויינט, געוויינט — ביז וואַנען
איז שטום געבליבען ליגען.
די מאמע האָט געהערט דעם קינד'ס געוויינען,
געזעסען און געשוויגען...

א נוי מיט געלד אין האַנט אַרײַן אין קראָם איז,
געבעטען ברויט פאַרקויפען,
ער האָט געמיינט: די מאמע וועט ווי שטענדיג
מיט פרייד אַנטקעגען לויפען.

נאָר האָט פון אָרט די מאמע ניט געריהרט זיך,
אזוי ווי זי וואָלט שלאָפען, —
געגעבען נאָר אַ קוק אזא שטומען,
איז ער פון שרעק אַנטלאָפען...

שלאָף, שלאָף.

שלאָף, שלאָף, שלאָף,
דער פּאַסטוך פאַריאַגט האָט זיין שאָף,
דער פּאַטער פאַרלאָזט האָט זיין קינד,
געלאָזט אין דער פרעמד אויפ'ן ווינד,

וואָס טוט מען ס'איז קיינער ניטאָ?
איך וויעג דיך אַ שעה נאָך אַ שעה,
איך ציה אַלץ פון וויעגעל די שטריק
אַהער און אַהין און צוריק.

לו, לו, לו,
דער ווינד קען ניט שלאָפּען ווי דו;
עס בלאָנדזשען אום פּרירענדע וועלך,
און עמיץ בעט רחמים זיך: העלף...

וואָס טוט מען; אַז עמיצער שרייט?
ער שרייט און הערט אויף מיט דער צייט,
די צייט איז אַ רגע צי צוויי —
פאַריאַגט האָט דער ווינד דעם געשריי...

וואָס טוט מען ס'איז קיינער ניטאָ?
איך וויעג דיך אַ שעה נאָך אַ שעה,
אַזוי ווי אויף אַלץ קומט אַ סוף
וועט קומען אויף אונז אויך אַ שלאָף...

קיינער וועט ניט קומען.

קיינער וועט ניט קומען,
ס'איז אומזיסט צו ווארטען :
אלע האָבען מורא
פאר דעם איינגעשפארטען.

לאָז אראָפּ דעם פייער,
צייט זיך שלאָפען לייגען ;
ליג און חלום, חלום
מיט פארמאכטע אויגען.

אלע זיינען איינזאם,
מעהר נאָך—די וואָס ווארטען ;
קיינער וועט ניט קומען
צו דעם איינגעשפארטען...

קלאפט א ווינר.

קלאפט א ווינר אין שויב,
און אין שטוב איז שטיל,
און אין שטוב איז שטיל אזוי ווי אין מיין הארץ...

טו איך וואָס איך וויל.
איז מיין קאַפּ צום טיש געפּאַלען
הויב איך אויף מיין קאַפּ און קוק אַרויס,
קוק אַרויס אין גאַס...

טוט א קלאפּ די טיר —
זאָג איך : קומט אַרײַן,
זאָג איך : קומט אַרײַן, מיך אַרט ניט ווער...
אַרען אַרט מיך יא,
נאָר קײנער קומט דאָך ניט —
זאָג איך : „זאָל שוין זײַן אזוי ווי ס'איז..."

פלוצלונג שפרינג איך אויף
געה ארויס אין גאס,
געה ארויס אין גאס און קום צוריק
מיט געקויפטע נים. —
האָב איך נים געקויפט?
פאר וועלכען גאסט?
בין איך דען געגאנגען קויפען נים?

ליגען נים און וויינטרויבען —
אפשר געהן נאָך וויין?
אפשר געהן נאָך וויין וואָס שנעלער?
שפרינג איך ווידער אויף
לויף ארויס אין גאס,
לויף ארויס אין גאס און קום צוריק
מיט אַ פלעשעל וויין...
האָב איך וויין געקויפט?
פאר וועלכען גאסט?
בין איך דען געגאנגען קויפען וויין?

קלאפט אַ ווינד אין שויב,
און אין שטוב איז שטיל,
און אין שטוב איז שטיל אזוי ווי אין מיין הארץ..

די וועלט איז גרויס.

די וועלט איז גרויס, אויך מיר — מיר זיינען גרויס,
און אייביג איז דער טאָג פון אונזער לעבען ;
מיר דאַרפען נאָר אַ וואונק אַ קליינעם געבען —
דער מוטער'ס האַנט אַנטקעגען אונז וואַקסט אויס.

אַליין די מוטער איז שוין ווייט פון אונזער הויז,
זי איז אוועק און האָט אונז אַלע זינד פאַרגעבען,
געלעגט זיך רוהען אין דער ערד ניט ווייט דערנעבען
שוין וואָכען-לאַנג, און קומט ניט מעהר אַרויס...

געבליבען זיינען מיר פון אַלע זינד איצט ריין,
וועט יעדער זיך פון אונז אוועקלאָזען אַליין
פאַרענדיגען דעם טאָג פון אונזער לעבען,

און ווען מיר וועלען מיעד ווערען פון געהן —
צונויפזאַמלען וועט אונז די מוטער'ס האַנד אַליין
און אויסלעגען אונז שלאָפען איהר דערנעבען...

א פראָסטיגער ווינד.

א קאלטער א פראָסטיגער ווינד האָט געבלאָזען,
ווען איך האָב מיין היים אין אַנ'אָווענד פארלאָזען.

די טירען און פענסטער אויף אייביג פארשלאָגען,
און געהן זיך געלאָזט נאָך אַ הילצערנעם וואָגען.

אַ הינטער'ן שטאָט זיך געזעצט אינ'ם וואָגען
און פּייל אויסען בויגען גענומען זיך טראָגען.

גענומען זיך טראָגען, די בענקשאפט פארטרייבען,
מיין בענקשאפט זאָל אויך אין דער היים איבערבלייבען,

אַט איז שוין דער וועג און דער וואַלד ביי די זייטען ;
עס קומט אָן אַ ציטעריג עכאָ פון ווייטען.

עס טראָגט זיך דער עכאָ נאָך מיר נאָכ'ן וואָגען,
אזוי ווי די בענקשאפט נאָך מיר וואַלט זיך יאָגען...

וואוהיין...

— וואוהיין זאג, וואוהיין און צו וועמען
געלאָזען אין וועג זיך אליין ?
דער טאָג וועט קיין מײל שוין ניט נעמען,
די זון וועט אין מערב פאָרגעהן.

— מיך פיהרען די שטויביגע וועגען, —
זיי ווייסען וואוהיין שוין אליין ;
דער אָבענד — איך געה איהם אנקעגען
ביז וואַנען אויך ער וועט פאָרגעהן.

— דו האָסט נאָך קיין האָר אויף די באַקען,
קיין קנייטש אויפ'ן שטערן ניטאָ ;
וועט פיין און געבויענעם אַקען
דיר ברענגען די טרייסטענדע שעה...

— יע, ווייט איז די שעה, וואָס דאַרף קומען,
די שעה פון ערלייזונג און טרייסט ;
דער טרויער, וואָס איך האָב פאַרנומען,
האָט מיך נאָך אליין ניט ערלייזט.

— ביזטו דאָס אָט דער וואָס דאַרף קומען
אונז ברענגען דערפרעהונג און טרייסט ? ...
— יע, איך בין דאָס דער וואָס דאַרף קומען
און בין נאָך אליין ניט ערלייזט...

י נאכט איז פינסטער.

די נאכט איז פינסטער.
און איך בין בלינד,
עס רייסט דעם שטעקען
פון האנד דער ווינד.

ס'איז פוסט מיין טאָרבע,
מיין האַרץ איז לעער,
און ביידע — איב'ריג,
און ביידע — שווער.

איך הער אַנ'אַנריהר
פון עמיצ'ס האַנד :
— גיב לאָמיר טראַגען
דיין לאַסט באַנאָנד.

מיר געהען צווייען.
די וועלט איז שוואַרץ :
איך טראַג די טאָרבע,
און ער — מיין האַרץ...

אויפ'ן זאמד.

אויפ'ן זאמד אין מיטען וועג
ליג איך אויסגעצויגען ;
וויסער שוין, לבנה-שוין
ליכט מיר דורך די אויגען.

און א ווינטעל פלאטערט שטיל.
איך בין מיער, אלץ מיעדער,
ווייל זיך שטעלען קען איך ניט,
פאל צוריק אנידער.

צוגעוואקסען צו דער ערד
ווי מיין הארץ צום טרויער ;
דרעהט זיך איינער ארום מיר,
טרייסט מיך : ניט באדויער...

גוט איז מיר. א ווייסע האנט
זעה איך אויסגעצויגען ;
טויטער שוין, לבנה-שוין
ליכט מיר דורך די אויגען...

זעה איד :

זעה איד : געהט א מענש פארביי,
גיט זיך מיר א נויג,
קער איד אָב דעם קאַפּ און קוק, —
גלויב איד ניט מיין אויג :

זיין געזיכט — ווי מיין געזיכט,
איז דאָס אפשר : איד ?
אויפ'ן מיטען וועג אין נאכט,
שטעה איד, קוק אויף זיך...

פול מיט שרעק פון צופיל זעהן
און פון זיך אליין,
קוק איד, ווארט — וועט אפשר ווער
באלד פארביי מיר געהן ?

קומט ניט קיינער, פוסט דער וועג,
שטערען שיינען קאלט,
שטעה איד אין דעם טויטען שיין
מיר אנגעגען — מיין געשטאלט...

ווייט צו די וואַלקענס.

די וואַלקענס אין הימעל זיי יאָגען און יאָגען.
אין ערנעז א זייגער האָט צוויי שוין געשלאַגען.

אין ערנעז א זייגער האָט צוויי שוין געשלאַגען —
וועט באַלד דאָך אינגאַנצען שוין אָנהויבען טאָגען.

וועט באַלד דאָך אינגאַנצען שוין אָנהויבען טאָגען —
איך וועל שוין דעם דרימעל אזוי איבערטראָגען.

איך וועל שוין דעם דרימעל אזוי איבערטראָגען,
זיך וויעגען אין ערנעז א ווינקעל פאַרשלאַגען.

זיך וויעגען אין ערנעז א ווינקעל פאַרשלאַגען
און זיך און די וועלט אין די וואַלקענס פאַריאָגען...

אין דער טיעפעניש פון נאכט.

אין דער טיעפעניש פון נאכט א באוועגונג מאכט מיין האנד,
קיינער ווייס ניט וועמען זעה איך, וועמען זוך איך אין דער נאכט;
איך האב אויפגעמאכט די אויגען און זיי ווידער צוגעמאכט,
און פארפאלען איז געוואָרען א באוועגונג פון מיין האנד;
איך אליין אויך ווייס ניט וועמען און וואָס זוך איך אין דער נאכט,
און צו וועמען איז געוועזען די באוועגונג פון מיין האנד...

אין דער טיעפעניש פון נאכט בין איך איינזאם און אליין,
פון דער גאנצער וועלט א סימבאָל אין דער נאכט איז מיין געשטאלט,
און ווי אַלט עס איז דאָס לעבען בין איך אויך אזויפיעל אַלט;
ווייל איך לויפען, זיך באהאלטען פון דער וועלט — פון זיך אליין —
ווערט אַלץ גרעסער, ווערט אַלץ גרעסער אין דער פינסטער מיין
געשטאלט,
און ניטאָ וואהין צו לויפען פון דער וועלט — פון זיך אליין...

ביז וואנען...

ביז וואנען די רגע וועט קומען
פארגעהן וועלען יאָהרען,
ביז וואנען מײן פריידיגע לייכטקייט
וועט ווערען געבאָרען.

ביז דאָן וועל איך איינזאָס און פרעמד זיין,
פארטיעפט און באַהאַלטען
פון זיך און פון מענשען אין נעבעל
פון ווייטע געשטאַלטען.

און זיין ווי אַ קינד אונבעהאַלפען,
פארשעהמט און אָהן ווילען,
אַמאָל — אין פאַראַכטונג, אַמאָל אין פאַרגעבונג
מײן זעלע פאַרהילען...

חינטער'ן שלאס.

די שויבען פארמויערט ...

די שויבען פארמויערט,
געפרוירען די ווענט;
ביים טיר הענגט א לעמפעל,
קוים, קוים וואָס ער ברענט.

איך ליג אונטער צודעק
פון גראָהען געוואַנט,
און קוק אויף איין פינטעל
אנקעגען דער וואַנט.

האָב אלץ שוין פאַרגעסען,
פון זיך בין איך ווייט;
ווער ווייס, אפשר האָט מען
מיד לאַנג שוין באַפרייט? ...

און אפשר געשטאָרבן
בין איך, און ביים טיר
דאָס לעמפעל ברענט יאָהר־צייט,
ברענט יאָהר־צייט נאָך מיר? ...

וועכטער.

וועכטער, געה און לייג זיך שלאָפּען,
נעם דיין אויג אַראָב פון טיר :
נאַכט געגעבען איז אויף רוהען
ווי פאַר מיר אזוי פאַר דיר.

שטעל אַוועק דיין ביקס ביים טויער,
שפאַר זיך אָן דעם קאַפּ אָן טיש ;
פון אַ גאַנצען טאַג אַרומגעהן
טוען וועה דאָך דינע פיס.

קיינער וועט אהער ניט קומען
און פון דאַנען ניט אַרויס ;
אין אַ קרייז אַרום מיין בעטעל
טאַנצט אַרום אַ שוואַרצע מויז.

טאַנצט אַרום און שפּרייט אויס נעצען,
כשוּף-קרייזען אַרום מיר,
בין איך שוין פאַר'כשוּפ'ט, וועכטער,
נעם דיין אויג אַראָב פון טיר...

ניטאָ מעהר קיין טרערען ...

ניטאָ מעהר קיין טרערען
און אויך קיין געלעכטער;
איז מאַכטלאָז דער גוטער,
אזוי אויך דער שלעכטער.

די לייבער צושמיסען
מיט אייזערנע ריטער;
און ווער עם האָט מורא,
דער חנפה'ט דעם היטער...

מיר אַלע — ווי שאַטענעם
אין קאמער אין טויטען...
און שרעקט אייך די שטילקייט,
טאָ — טרייסעלט די קייטען!...

די נארע איז קורץ ...

די נארע איז קורץ,
נאָר שלאָפּען מוז יעדער זיך לייגען, —
לייגט איינער די פיס
דעם צווייטען ארויף אויף די אויגען.

און איינער דעם קאָפּ
שפּאַרט אָן צו דעם אַנדערענס קייטען ;
די נארע איז ענג —
מוז יעדערער האַלזען דעם צווייטען...

בין שולדיג, בין שולדיג.

די טויערען אלע פארשלאסען,
די טירען מיט אייזענס פארריגעלט ;
א האנד א געהיימע מיין שטערען
מיט בלוטיגע צייכענס באזיגעלט.

און עמיצענס קול מיט א בייזער
פארשיט מיך מיט ווערטער ווי שלאנגען :
ער ווארפט מיר אין פנים פארברעכען,
וואָס איד האָב קיינמאָל ניט באַנאַנגען.

אומזיסט מיינע טענות, באַווייזען,
איד ווער אונטערטעניג, גערולדיג ;
מיט ליפען צוזאַמענגעדריקטע
איד מורמעל : בין שולדיג, בין שולדיג...

פון ווינקעל צום ווינקעל . . .

פון ווינקעל צום ווינקעל, פון פענסטער צום טיר;
געשריבען, געמעקט און צוריסען;
געזעצט זיך, געלייגט זיך, פארוואַרפען דעם קאָפּ,
די אויגען צום באַלקען פאַרריסען.

שוין נאכט. ניט מיין דאנה. איך קער ניט דעם קאָפּ
און וויל ניט די אויגען פאַרשליסען;
מיין שכן — ער שלאָפט זיך דער פנים צום וואַנד,
און מיינע — צום באַלקען פאַרריסען...

ביז די ברעם . . .

פלוצלונג אויף דעם וועכטער פאלט אנ'אימה,
און ער קען די אימה ניט פארטראָגען, —
רייסט ער אויף די טירען פון מיין קאמער
און ער נעמט מיך אָהן אַ זינען שלאָגען.

שטעה איך אַ פאַרגליווערטער און שריי ניט,
קוק איהם טיעף אַריין אין ביידע אויגען ;
ווערט ער פון מיין שווייגען אויפגערעגטער,
הייסט מיר אויפ'ן היילען ערד זיך לייגען.

לייג איך זיך און ליג ווי אָהן אנ'אַטעם,
האַלט איין ברעם פון אויג אביסעל אָפען,
און דער וועכטער טרעט אויף מיר און שלאָגט מיך,
ביז די ברעם ווערט לאַנגזאַם איינגעשלאָפען...

אימיצער זאגט מיר... .

אימיצער זאגט מיר: זיי שטיף,
ליג אָדער זיג אין דער שטיף.
ווערט דיר די שטילקייט צו לאַסט —
וויין, אָבער וויין ניט צופיעל.

מיין ניט דו ווייסט, וואָס דן וויינסט,
וויינסט אין דער וועלט גלאַט אזוי.
קוקסט אויף די פלעקען פון וואַנד
וויילסטו גאָר לאַכען צו זיי...

צעהל זיך די ברעמער פון דיל,
מעסט וויפיל טריט האָט דיין צעל;
וואַלגער זיך מעהר ניט ביים טיר
קושען דעם שמוציגען שוועל...

קוק פון דער זייט זיך ביים וואַנד,
ווער געהט אַרויס, ווער אַריין;
ביסט ניט דער ערשטער אין צעל,
וועסט ניט דער לעצטער אויך זיין...

דאכט מיר.

דאכט מיר, אייביג וועל איך זיצען
איינגעשמידטערהייט;
קיינמאל קען איך ניט דערהיטען
ווי די זון פארגעהט.

פלוצלונג קומט די נאכט, באפאלט מיך
ווי א וואַלף זיין רויב,
טרעט מיך פריהער אויס, פארשמוציגט,
קייקעלט אויס אין שטויב.

ליג איך, ניב פון צייט צו צייט ווען
מיט א האנד א הויב,
בלויבט עם שאַטענלאָז; איך זעה ניט
זיך אליין אין שטויב...

ביכער געלעזענע.

ביכער — געלעזענע,
בריעה — אויפגעשריבענע;
אלט איז דאָס טאָג-ביכעל, —
בלעטלאַך צורביכענע.

קעפּ — אַבגעשאַרענע,
קליידער — צוריסענע,
אויגען — פאַרלאָשענע,
לייבער — געשמיסענע...

קלינג-קלאנג.

קלינג-קלאנג, טאנץ איך מיר
מיט די קייטען אויף די פיס ;
מיט'ן שווארצען ברויט אין האַנד,
גיב אַ טאנץ און גיב אַ ביס ;
מיט'ן קריגעל טיי אין האַנד,
גיב אַ טאנץ און גיב אַ טרונק ;
וועכטער צו און וועכטער אָב, —
איך פאַרשטעה איהם אויפ'ן וואונק...

ער זעהט קיינמאָל ווי איך טאנץ, —
טויזענד אויגען קוקען דאָך ;
קעפּ אויף קעפּ און הענט אַ וואַלד,
הענט זיי רופען : „גיך און נאָך“...
אָט פון אונטער בעטעל קריכט
אַ באהאַלטענער אַרויס,
קלאַפּט די גראַמען, צימבעלט, פּויקט :
— העכער ! העכער ! שרייט ער אויס.

העכער, העכער טאנץ איך מיר
יאָהרען זיצען דאַרף איך דאָ ;
רייס איך אויס אַ גראָהע האָר —
ווערט צוריק אַ צווייטע גראָה ;
רייס איך צוויי און רייס איך דריי,
און אַ טאנץ נאָך יעדען רייס,
טו אַ טאנץ און טו אַ קלונג
מיט די קייטען אויף די פיס...

אין הויף איז א שטורים.

אין הויף איז א שטורים, די לאַמפען פארלאָשען,
דער וועכטער זיצט ערגעץ באהאלטען.
כ'האָב מורא צו קוקען אין פענסטער, עס רייצען
מיט מיר זיך געזיכטער—געשטאַלטען.

כ'האָב מורא צו קוקען אין פענסטער, דאָרט זעה איך
א פנים אזוי ווי אין שפיגעל:
צוויי אויגען פארגאַסען מיט טויטליכער בלוזקייט,
און הענט ווי צוויי בלייערנע פליגעל.

און קער איך אוועק זיך צום וואַנד פון דער פענסטער —
אזוי אויך דער פנים פון שפיגעל;
פארברעך איך די הענט און פאַרלייג אויפ'ן האַרצען —
פארבראַכען אויך ווערען די פליגעל...

אין הויף איז א שטורים, מען קלאַפט אין די שויבען
אזוי ווי מיט אייזערנע פינגער,
געשטאַלטען פיעל-קעפיגע גלאַצען די אויגען
און שטעלען אַרויס מיר די צינגער...

איינגעשמידמע זענען מיר.

איינגעשמידמע זענען מיר,
יעדער אין א קאמער זיצט באזונדער;
אָנגעשפּאַרטערהייט ביים טיר
שטעהען מיר און וואַרטען אויף אַ וואַנדער:

פּלוצלונג איינער שטילערהייט
עפענען וועט אלע טירען,
וועט צורייסען אונזער קייט,
אונז פון תּפּיסה אַרויספּיהרען.

וועט אונז פּיהרען פּאַר'ן האַנד
איבער וועלדער, איבער גרויסע ימ'ען,
צו אַ ווייטער, ווייטער לאַנד, —
און אַ היים אונז בריינגען, צו דער מאַמען...

איך האָב זיך אויפגעכאַפּט.

איך האָב זיך אויפגעכאַפּט אין מיטען נאַכט
און אונטער זיך פאַרבויגט די פיס, געזעסען ;
האָב אויסגעשטרעקט אַ האַנד, דערלאַנגט דעם ברויט,
פון גאַנצען שטיק געבראַכען און געגעסען.

מיד האָט געעקעלט לאַנג פון שוואַרצען ברויט,
נאָך מעהר — פון זיצען וואַכעדיג ביז מאַרגען ;
אויף ביידע קנייה פאַרלייגט האָב איך דעם קאַפּ,
גענויטערהייט געקייט און זיך געוואַרגען.

און ווערגענדיג זיך, זיצענדיג אזוי,
האָט אָנגעהויבען ליכטיג ווערען, טאַגען ;
די טיר האָט זיך געעפענט און אַ האַנד
האָט נאָך אַ ברויט אַזאַ געבראַכט צוטראַגען...

גנב'ע ארויס מיך.

גנב'ע ארויס מיך פון קאמער צו דיר אויף איין טאָג,
איין איינציגען טאָג.

וועט עמיץ דיך פרעגען: ווער איז אין דיין הויז?
— א דורכגעהער, זאָג.

פארמאך אלע פענסטער, מיט שווארצען פארהענג —
א סמן פון קלאָג;

וועט עמיץ דיך פרעגען: ווער איז אין דיין הויז?
— א גוסס'ער, זאָג.

וועל זיצען און שווייגען, נאָר קוקען אויף דיר,
און קושען דיין קלייד;

וועט עמיץ א קלאַפ טאָן — פארדעק מיר דעם קאַפ
און זאָג: ער איז טויט...

יעזום.

איינגעדעקט ביז איבער האלז אין גראָהען ליגען זיי און שלאָפען,
קעפּ צו קעפּ און הענט צו הענט, די פּיס צום פענסטער אויסגעצויגען;
איבער זיי אין ווינקעל ערגעץ איינגעוועבט אין שפינוועבס
יעזום אויף אַ צלם הענגט, דער מויל צוקרימט און צוגעמאַכט די
אויגען.

דורכגעלעכערט ביידע הענט און פּיס און צוגעקלאָפּט מיט נעגעל,
דאַר און נאַקעט־הויל דער גאַנצער גוף, די שאַנדע ניט פאַרבאָרגען;
אונטען אויף אַ קייטעל שאַקעלט זיך אַנ'אויסגעטריקענט לעמפעל, —
ניט געווען קיין איינער, ווער עס זאָל מיט בוימעל און אַ קנייטעל
עס באַזאָרגען.

איינגעדעקט ביז איבער האלז אין גראָהען ליגען זיי און שלאָפען,
כאַפּט זיך ווען ניט ווען ווער אויף—ער צלמ'ט זיך און געהט זיך
ווידער לייגען;

יעזום הענגט אַליין אַ נאַקעטער, אַנ'איינזאַמער אין
איינגעשטויבטען ווינקעל,
די פּיס פאַרדרעהט, דער קאַפּ פאַרקרימט און צוגעמאַכט די אויגען...

זייט געזונד.

זייט געזונד, זייט געזונד,
מאָרגען פֿאַהר איך אָב ;
כ'האַב שוין אויפגענעהט אַ זעקעל,
אַבגעשערט דעם קאַפּ.

האַב באַקומען שוין אַ גארטעל,
צוגענעהט צום קייט,
און זיך שוין מיט אַלע שכנים
דורכ'ן וואַנד צושיידט.

האַב אַ היים אוועקגעשריבען
שוין דאָס לעצטע בריעף ;
מאָרגען וועל איך זיין שוין ווייט־ווייט
ערנעץ אויף אַ שיף...

איבער וועגען.

איבער וועגען לאנג שוין אָבגעזומערטע,
אונטער הימלען גרויע און פארקומערטע,
געהען מענשען, געהען איינגעבויענע,
פרויען — קראנקע, קינדער — ניט געזויגענע.

דורך די אלטע קליידער די צוריסענע
שטיקער לייבער זעהען זיך צוביסענע,
אלע אויגען טונקעלע, פארלאָשענע,
נאָר מיט קאלטע טרערען אָנגעגאָסענע.

קיינער שמעלט אין וועג זיך ניט אנקעגען זיי,
וואו ווי ווייט איז זייער היים צו פרעגען זיי;
זיי אליין אויך — קיינער רעדט צום אנדערען,
שוין פארגעסען פון ווען אָן זיי וואַנדערען.

גלאַט אזוי אמאָל צונויפגעקליבענע,
איבער גוואַלד פון זיך אליין געטריבענע,
געהען מענשען, געהען איינגעבויענע,
שלעפען זיך מיט קינדער ניט געזויגענע.

גוט אזוי.

איך בין ניט קראנק, נאָר עפעס אין מיין האַרץ
שטאַרבט אָב פון זיך אַליין...
פאַפיר אַ שטיקעל האַלט איך אין מיין האַנד :
„איך קום ניט מעהר צוגעהן“...

איז גוט אזוי. פאַרקלאַפט די לעצטע שויב
די לעצטע טיר פאַרמאַכט.
איך דרעה זיך איין אין צודעק איבער קאָפּ
און זאָג : אַ גוטע נאַכט...

און אונטער צודעק זעה איך : געהסט אין וועג
און מיעד ביסטו פון געהן...
פאַרקלעפּען זיך די אויגען מיר, און דו
בלייבסט וואַכעדיג אַליין...

געטרייער גאָט...

זעה איך דיך אין חלום: זעצסט זיך צו
אין וועג פארטראַכטערהייט,
און רוהען קענסטו ניט, עס טרייבט דיך ווייטער געהן
פון קיינעם ניט באַגלייט.

און פלוצלונג פאלט אויף דיר אַ שרעק, דו הויבסט
די הענט אויף צו דער הויך,
און זאָגסט: געטרייער גאָט, זיי גוט צו איהם...
דערמאָנסט מײן נאָמען אויך.

איך זעה עס ציטערען די ליפען דיר, די הענט
זיך הויבענדיג אַרויף...
און פלוצלונג דיין געזיכט צושמיכעלט זיך אין פרייד
און וועקט פון שלאָף מיך אויף...

פארשלאָסענע אויגען.

איך זיך מיט פארשלאָסענע אויגען
און קען אזוי זיצען ביז נאכט.
וויל עמיצער קומען — טאָ זאָל ער!
איך האָלט ניט די טירען פארמאכט...

איך בין ניט אנטלאָפּען פון מענשען,
און יעדער אַ גאָסט איז ביי מיר;
אין צימער גענוג איז דאָ שטולען
און ווינקלען, ווי אומעדום, פיער...

קען ער — אָדער זי — אין אַ ווינקעל
זיך זעצען מיט אויגען פארמאכט,
קיין איינציגען וואָרט ניט דערמאָנען
און שווייגען ביז טיעף אין דער נאכט...

בין מוחל.

מיין הארץ איז קראנק
און קורץ דער טאָג.
איך הער אַ קול:
— „בין מוחל“, זאָג.

און נאָכ'ן קול
אַ האַנד איך זעה...
איך זאָג נאָך שטיל:
— בין מוחל, יע...

און ווי איך פאָלג
אַזוי און זאָג —
פאַרגעסט דער טאָג,
פאַרגעסט מיין טאָג...

ווייל אלע געהען.

קאלט פארגאנגען איז די זון,
בלויכעהייט צושוואמען...
ווייס איך: קיינער וועט שוין היינט
אין מיין הויז ניט קומען.

אויפ'ן גאס — מען געהט, מען געהט
שטיל ווי נאך א טויטען.
צינדען זיך לאמטערנעס און
אומעט צו פארשפרייטען...

ווייל איך אויך אוועק אין גאס,
געהן, ווייל אלע געהען,
קיינעם צו דערצארענען,
קיינעם צו דערפרעהען...

דאָס ליעד פון פאַרגעהן

לאָז אַראָב די ברעמען דיינע
און געהאַרכזאַם הער זיך איין:
ניט געראַטעוועט וועט ווערען
פון פאַרגעהן דער לעצטער שיין.

אונזער הויז איז קליין און עלענדר,
אונזער טיש באדעקט אָהן וויין, —
האַט זיך ניט וואו אָבצושפּינגלען
דער פאַרגעהענדיגער שיין.

האַבען מיר דעם טאַג געטרויערט,
דאַרפען מיר איצט רוהיג זיין:
זעה, ווי מיר פאַרמאַכט די אויגען
דער פאַרגעהענדיגער שיין.

נאָך אַ רגע, נאָך אַ רגע
וועלען מיר שוין ווייט אויך זיין, —
ווייט וואו רוהען איז געגאַנגען
דער פאַרגעהענדיגער שיין...

מען האָט אונז געלאָרען.

מען האָט אונז געלאָרען, מיר זיינען געקומען,
מען האָט אונז מיט פרייד און מיט טעניץ אויפגענומען,
מיט וויינען, מיט פלאַשען און זילבערנע פאָנען,
און שלאָפען געלעגט אונז אויף ווייכע דיוואַנען.

צו מאָרגענס מיר זיינען פון שלאָף אויפגעשטאַנען —
דריי פערד ווי די לייבען אין שנעע-ווייסע שפאָנען,
זיי האָבען אונז יאָגען, אונז טראָגען גענומען,
צוריק צו פון וואַנען מיר זיינען געקומען... —

די זון איז אַ גרויסע אַרויס אונז אַנטקעגען
און אָפען צועפענט פאַר אונז אַלע וועגען,
מיר זיינען זיך רוהיג אין קאַרעט געזעסען,
וואוהין און פון וואַנען מיר פאַהרען — פאַרגעסען.

אַ שעה נאָך אַ שעה איז געלאָפען, פאַרלאָפען,
מיר האָבען אין קאַרעט זיך צוגעלעגט שלאָפען;
די אויגען געעפענט — שוין זיינען געלעגען
פאַרנאַכטיגע שאַטענס אויף פעלדער און וועגען.

מיר זיינען אַליין אויך פאַרנאַכטיגט געוואָרען,
און ווייטער געפאַהרען, און ווייטער געפאַהרען;
די זון איז מיט טיעף־רויטע פרענזען פאַרהאַנגען
ביז שפּעט אין דער נאַכט אונז דעם וועג נאָכגעגאַנגען...

וועט מיין קאפ...

וועט מיין קאפ צום ערד זיך בויגען
א מינוט צום טויט,
קום, ערשין פאר מינע אויגען
אין א וויסער קלייד.

זעגען זיך מיט מיר אהן טרערען,
ברעך ניט מיט די הענט,
און די שפיגלען איבערקערען
זאָלסט ניט צו די ווענט.

שטיל פארמאך מיר ביידע אויגען
און איין רגע שטעה,
זעהסט איד בין שוין אויסגעצויגען,
נעם זיך דאן און געה...

לאַזט שוין לייוויקען צורוח...

קאַלט און שפעט. איך ליג און ליג.
נעמט איין אויג און קלעפט זיך צו ;
און די צווייטע — ניט אזוי,
פינקעלט, וואַנדערט ערגעץ וואו ;
פלוצלונג הער איך ווי מען פרעגט :
— שלאָפט דאָ לייוויק ערגעץ וואו?...

ווייל איך געבען זיך אַ כאָפּ,
און איך טו זיך ניט קיין קער ;
אַרום מיר און איבער מיר
הער איך שטימען מעהר און מעהר ;
פלוצלונג הער איך ווי מען זאָגט :
— לייוויק וואָהנט שוין דאָ ניט מעהר...

ווייל איך זיך צולאָכען הויך —
פריהרט מיין צונג צום גומען צו ;
עמיץ קלאַפט דעם קאָפּ אָן וואַנד
מיט געוויין : וואו איז ער, וואו?... —
בעט אַ קול זיך אזוי שטיל :
— לאַזט שוין לייוויקען צורוח...

ש מ י ל ע ר ...

שטילער, שטילער, ווערט אנשוויגען.
איך וועל שטארבען, איך געה אויס.
דעקט מיך צו און לאזט מיך ליגען,
דעקט מיך צו און געהט ארויס.

ברענגט מיר נאָר אַ ווייסען קישען
און אַנ'אויסגעוואַשען העמד,
ריינע וואַסער אַבצוגיסען
מיינע איינגעשמוצטע הענט.

הויבט מיר העכער אויף דעם קישען
און דעם קאַפּ אויך, אָט אזוי...
וועל באַצייטענס נאָך פאַרשליסען
מיינע אויגען. אָט אזוי...

אין שניי.

מיון נאָהנמען — ערווייטערמען חבר ט. ליפשיצ'ען. —
ת. ליוויק.

אויף די וועגען סיבירער.

אויף די וועגען סיבירער
קען עמיץ נאָך איצטער געפינען א קנעפעל, א שטריקעל
פון מיינס א צוריסענעם שוך,
א דימענעם פאס, פון א ליימענעם קריגעל א שטיקעל,
א בלעטעל פון הייליגען בוך.

אויף די טייכען סיבירער
קען עמיץ נאָך איצטער געפינען א צייכען, א שפענדעל
פון מיינס א דערטרונקענעם פליט;
אין וואַלד — א פאַרבלוטיגט־פאַרטריקענטען בענדעל,
אין שניי — איינגעפראָרענע טריט...

סאלדאטען...

סאלדאטען ארום ביי די זיימען,
מיר שטעהען צו פיערען אין רייהען.
א זעקעל מיט ברויט אויפ'ן אקסעל,
אנ'אויסגעשריי „מארש“, און מיר געהען.

נאך נאכט. דער פריהמאָרגען פאָנגט אָן ערשט
איין ברעג פונ'ם מזרח פארנעמען;
מיר געהען האַלב-וואַך, ווי אין חלום,
אונז ליגט נאך דער שלאָף אויף די ברעמען.

עס שטויסען זיך אַקסלען אָן אַקסלען,
עס קלאַפען זיך קניהען אָן קניהען;
מיר, בלינדע מיט אַפענע אויגען,
צודרעהען, צומישען די רייהען...

— „אין אַרדנונג!“ שרייען די וועכטער,
מיר פאַלגען די וועכטער'ס געשרייען;
די זון איז אַרויס אינ'ם מזרח
און קוקט פון דער הויך ווי מיר געהען...

טויטע וועגען.

וואָלט כאָטש ווער געקומען
אונז אנטקעגען,
זאָגען: „פריעד צו אייך“.
פון יוצא וועגען.

גלאַט אזוי אַ שאַמען
זעהן פון וועמען,
זאָגען: „פריעד צו דיר“
און זיך פארשעמען...

זאָל זיך כאָטש פאר אונז ווער
איבערשרעקען,
שליידערען אין פנים
אונז אַ שטעקען...

קומט ניט, קומט ניט קיינער
אונז אנטקעגען;
פעלדער — ווילד פארוואקסען,
טויטע וועגען....

נאכאנאנד.

די פעלדער — צושפרייט אין דער לענג און דער ברויט,
די זון, אזוי מיעד ווי מיר אלע, פארגעהט,
זי לאזט זיך אראב אזוי שטיל, אזוי זאכט,
געבויען, געקניהט פאר דער קומענדער נאכט.

מיט געהען צוויי טעג שוין, דריי הונדערט אין צאהל;
מיר האבען, ווער ווייס ווען, געזינדיגט אמאל,
מיר האבען פארגעסען די זינד שוין פון לאנג
און גארען אויך רוהען אין זונען-פארנאנג.

נאך ס'הערט ניט אויף שלאגען די שטראפענדע האנד,
זי טרייבט אונז צוגעהן נאכאנאנד, נאכאנאנד,
און לאזט אונז ניט פאלען מיט ליפען פארשמאכט
צו קושען די טריט פון דער קומענדער נאכט...

שטיל אויף די סטעפעס.

שטיל אויף די סטעפעס בוראטישע
עם שלאפט נאך דער אָבגאָט פון פריה;
עם זיצט זיך אַ פאַסטוך אַנ'איינזאַמער
געבויגען דעם קאָפּ אויף די קניה.

זיין פנים אַ געלער, אַ מעשענער,
צושוואמען דער נאָז אין דער ברייט,
די אויגען אין שטערען פאַרוונקענע,
די ליפען האַלב שוואַרץ און האַלב רויט.

עס שיטען פונאַנדער די שעפסען זיך
אין אַלע פיער זייטען אַרום,
דאָס אַרט ניט דעם פאַסטוך דעם איינזאַמען,
ער זיצט זיך פאַרדעמעלט און שטום.

און הויבט ער אָן זינגען, — דערשרעקען זיך
פאַר איהם זיינע אייגענע פיה,
ווערט וויעדער אַנשטומט אַ פאַרשלאָפענער,
פאַרוואַרפען דעם קאָפּ אויף די קניה...

לעצמע שטראלען.

לעצמע שטראלען שוין פארנאנגען.
פעלד און שטערען, פעלד און שטערען.
אזא ציטעריגעס רופען
פון דער ווייטען לאזט זיך הערען. —

פון די ווייטע פעלדער-עקען
און אלץ נעהנטער, נעהנטער, נעהנטער,
רופט אָן יעדערען ביים נאָמען
אזא קול אַנ'אונבעקאנטער...

פאלט אָב יעדערען דער אָטעם,
און די פיס איהם קוים זיי געהען...
נאכט און שטערען, פעלד און שטערען —
און פארצווייפעלטע געשרייען...

א חורבה.

עס וועלען אונז ביי נאכט
קיין פרעמדע טריט דערפרעהען,
און אונזערע — דער ווינד
פארשיטען וועט, פארזעהען...

און קומען וועלען מיר
אין ערגעץ זיך צושלעפען.
א חורבה ערניץ שטעהט
פארוואָרפען אין די סטעפען.

זי שטעהט און וואַרט אויף אונז,
די טירען, פענסטער אָפען ; —
א פאל טאָן וועלען מיר
און שלאָפען, שלאָפען, שלאָפען...

אין דער פינסטער.

טליהען פארלאָשענע שייטלעך,
גליהען נאָך איינציגע קוילען;
גוט וואָלט זיין עמיץ זאָל קענען
קינדישעם עפעס דערצעהלען.

עפעס אזוינס, מיינע ברעמען
זאָלען אליין זיך פארמאכען;
קוים צו אַנאָברוה דערשלעפט זיך
קען איך ניט שלאָפען, ניט וואַכען.

ציה איך זיך אויס — ווילט זיך זיצען;
זעץ איך זיך — ווילט זיך מיר לויגען;
שטייל אין דער נאכט וואָלט איך וויינען, —
קומט ניט קיין טרער אין די אויגען.

נעם איך און גיב זיך אַ שלידער —
ווער אין דער פינסטער פאַרוונקען...
טליהען שוין מעהר ניט קיין שייטלעך,
גליהען שוין מעהר ניט קיין פונקען...

א ל י י ן .

האַלבע נאַכט. מיר ליגען אויסגעצויגען
צונויפגעפרעסטע אויפ'ן קאלטען דיל,
סאַלדאטען ביי דער טיר מיט האַלב פאַרמאַכטע אויגען,
זיי זענען מיעד, ווי מיר, און זענען שטיל.

אַ דאַרפיש-לעמפעל ערגעץ רויכערט אין אַ ווינקעל.
שאַ. אַ לעמפעל ברענט זיך, ברענט;
אין קליינעם שטיבעל אָפּטמאַל עפעס טוט אַ פינקעל, —
קומט צו אַ ניער שאַטען אויף די ווענט...

גיט איינער זיך אַ שטעל און פאַלט צוריק זיך לויגען,
און איינער גיט אַ קריץ אזוי די ציין;
סאַלדאטען ביי דער טיר מיט צוגעמאַכטע אויגען,
ווי מיר, — פאַרשאַפּענע, ווי מיר — אַליין...

נאך א טאג...

נאך א טאג איז זיך אוועק,
טונקעל ווערט דער ברייטער וועג.
געהט א וואנדערער אליין,
ער צו אונז וועט ניט פארגעהן.

ניט איהם ווער א שטיקעל ברויט,
זאָל ער געהן געזונטערהייט
זוכען ערגעץ אנדערש-וואו
אין דער פינסטערניש זיך רוה...

איז די נאכט אינגאנצען דאָ.
און דער וועג שוין אויך ניטאָ;
וועט א צווייטער דורכגעהן ווען
וועלען מיר שוין איהם ניט זעהן...

הער, מען וויינט אין טיעפען שרעק —
וויינט עס ניט דער ברייטער וועג?
עס איז קיינעם'ס ניט געוויין,
וויינט דער ברייטער וועג אליין...

געהט מען זיך לאנג.

געהט מען זיך לאנג,
בינרט מען די לענדען ארום מיט א שטריק;
קלאפען די שייך —
געהט מען זיך לאנגזאם, מען קוקט ניט צוריק.

איז ווער געשמירט,
קען ניט צוקלאפען די קייט אָן א שטיין, —
וואָס זאָל מען טאָן? —
טראַגט מען די קייטען, נאָר געהן דארף מען געהן...

ניט מען אונז רוח,
איינגעמירט ווערט אויך די האַנד וועלכע שטראַפּט, —
לייגט מען זיך שטיל,
לייגט מען זיך שטיל אויף דער ערד און מען שלאָפּט...

א גוטע נאכט.

לאנגע ווינטערדיגע נעכט,
ווייסע שטראלענדיגע טעג,
האָב איך איינגעשפּאַנט מיין פּערד
לאָזען זיך אין ווייטען וועג.

היי און ברויט און וויין געקויפט,
איינגענייט דאָס לעצטע געלט,
אַנגעטאָן זיך אין אַ פעלץ,
מויל און אויערען פאַרשטעלט.

ניט געריהרט פון שטוב קיין זאך,
טיר און לאָדען ניט פאַרמאַכט,
זיך אַ נייג געטאָן צום שוועל
און געזאָגט: אַ גוטע נאַכט.

אַבגעצייכענט מיינע טריט
לעצטע אויף דער פרעמדער ערד.
נאָך אַמאָל: אַ גוטע נאַכט,
און אַ שמיץ געטאָן דעם פּערד.

זילבער שנור.

איז דער וועג מאָנאַטען לאַנג,
ציהט זיך ווי אַ זילבער שנור,
פּאָהר איך מיט'ן זילבער שנור,
מורמעל עפעס אַ געזאַנג.

אין דעם פוטער איינגעדורעהט.
אַבגעדעקט די אויגען נאָר, —
קוק איך ווי די זון געהט אויף,
קוק איך ווי די זון פאַרגעהט.

און דער שניי ער שיט און שיט,
דעק איך אויך די אויגען צו,
לאָז אַראָפּ דעם קאַפּ און ליג...
און דער שליטען פליהט און פליהט.

בלייבט דער פּערד אין מיטען שטעהן —
כאַפּ איך זיך פון דרימעל אויף,
גיב אַ שמיץ און גיב אַ פיף,
דורך די קלאַפענדיגע ציין...

שמערען, וועלף און בערען.

א קאלטער ווינד פון צפון־זייט
האָט אָנגעהויבען בלאָזען ;
מיין טרייער פערד האָט מיעד צום שניי
דעם קאָפּ אַראָבגעלאָזען.

רי זייטען איינגעפאלען טיעף,
די גאַנצע פעל פאַרפראָרען.
ווער ווייס צי וועלען מיר נאָך היינט
אין ערגעץ. וואו פאַרפאַהרען ?

אַלץ פינסטערער און פינסטערער.
דער שניי מיט גלאָז פאַרצויגען,
איך געה צו פום מיין שליטען נאָך
מיט האַלב פאַרמאַכטע אויגען.

עס שמעכען אין דער פינסטערניש
ווי שאַרפע נאָדלען שמערען ;
עס קלאָנגען אין דער וויסמעניש
פאַרשנייטע וועלף און בערען...

א האנד .

פאלען שטערען, הילכען קלאנגען,
פול מיט ווייסען גלוט די סטעפ:
הויבט א האנד זיך אין דער פינסטער,
האמערט שווערע קלעפ נאך קלעפ.

ערד און הימעל — שניי א וואלקען.
טראגען אום זיך ווייסע קעפ,
קייקלען, דרעהען זיך אין שטורעם,
פלעכטען זיך אין לאנגע צעפ.

ווער איך מיט מיין פערד געפאנגען,
איינגעפלאכטען אין די צעפ, —
ביו די האנד אין ווירבעל-שטורעם
האמערט אָב די לעצטע קלעפ...

א ליידיגער שליטען.

עס ווערען די וואַלקענס צושוואומען,
עס ווייזען זיך שטערען נאָך שטערען :
דער וועג איז אינגאנצען פארשאַטען —
ניטאָ וואו דעם שליטען צו קערען.

איך שפאָן זיך אַליין איין צום פערד צו,
איך העלף איהם צו שלעפען דעם שליטען...
א שלעפּ און א פאל צו דער ערד צו,
די פינגער — צובלוטיגט, צושניטען.

דער הימעל אַלץ קלערער און קלערער,
א' גרויסע לבנה אין מיטען ;
זיי קוקען זיך צו ווי מיר שלעפען
א ליידיגען הילצערנעם שליטען...

א דריטער.

ניט אנדערש עמיצער
א שפאס מיט אונז וויל פיהרען:
א שליטען — שטרוי און שפאן,
און ניט פון אָרט צו ריהרען.

מיט ציטער גיב איך ווען
א קער דעם קאָפּ אויף הינטער:
עס קען פאסירען אלץ
אין וועג אין מיטען ווינטער...

מיר דוכט זיך פלוצלונג אויס:
מיר שלעפען נאָך א דריטען, —
אזוי ווי איך אליין
וואָלט ליגען טויט אין שליטען...

א דאָרף, א דאָרף!

א ביסעל געשטאנען. גענוג,
פערד מיינס, געטרייער,
מיר מוזען דאָך קומען אין דאָרף
צו מענשען, צו פייער.

מען זעהט שוין, מען זעהט שוין דעם דאָרף
מיט לויכמענדע שויבען, —
דו זיי נאָר ניט מיעד, נעם זיך מוט
דיין קאָפּ אויפצוהויבען.

עס זיצען נאָך אלע אין דאָרף,
די טויערען — אָפען,
מען גרייט אונז געטראַנקען און שפייז,
געלעגער צו שלאָפען.

מען בריינגט פאַר דיר האָבען און היי,
די בעסטע פון שיייער...
העי, פערד מיינס, א טראַט און א פליה
צו מענשען, צו פייער.

פ ר ע מ ד ע .

צו א טויער צוגעפאָהרען,
קלאַפּ איך, רוף :
— כ'בין דערפראָרען, — גוטע מענשען,
עפענט אויף.

שפּרינגען הינט אויף קייטען, בילען,
מענשען — אויף.
געהען. איינער, הער איך, מורמעלט :
— עפען אויף !

שרייט אַ צווייטער : פריהער פרעג זיך :
וואָס און ווער ?
וואו אַ וואַנדערער, אַ שלעפּער
קומט אַהער...

מורמעלט ווידער איינער : עפען,
פרעג, ניט פרעג...
אונזער מזל שוין : מיר וואָהנען
אויפ'ן וועג.

ווארימער אויווען.

וואָהנען זיך מענשען אין מיטען דער וועלט
רוהיג און וואַרעם איז זיי.
עסען געפאָנגענע הירשען און פיש,
טרינקען צוגאָנגענעם שניי.

לייגען זיך שלאָפען, ווען ס'קומט נאָר די נאַכט
אלע צוזאַמען אין בעט,
דעקען זיך איבער אַריבער'ן קאָפּ,
שלאָפען אין טאָג אַרײַן שפעט.

הוליעט אין דרויסען א צפון־זייט־ווינד,
נעמט מען אַ האַק און מען שפּאַלט
שייטלאַך נאָך שייטלאַך אין אויווען אַרײַן,
שייטלאַך פון אייגענעם וואַלד.

באַקען זיך פּלעצלאַך און פּרעגלען זיך פיש,
קאָכט זיך אַ קעסעל מיט טיי, —
וואָהנען זיך מענשען אין מיטען דער וועלט
רוהיג און וואַרים אין שניי...

ט י י .

אָבגעזאָגט די מאָרגען־תּפּלה
זעצען זיי זיך אַרום טיש,
טונקען די פּאַרברוינטע פּלעצלעך
אין דעם בוימעל פּון די פּיש.

בויגען איין די קעפּ און זופּען
מיט אַ פּייה אַזאַ דעם טיי:
לאַרט מיך איין די באַלעבאַסטע
זעצען זיך ביים טיש מיט זיי.

זעז איך זיך און עס צוזאַמען,
זיך ביים טיש — דאָך ניט מיט זיי:
ערגעז ווייט ווייט טראַגט אַוועק מיך
יעדער בים און זופּ פּון טיי...

לעצמע טיר...

א דאנק איך גוטע מענשען
פאר טיי און פרישען ברויט;
מיין פערד צום פאָהרען ווייטער
אנ'איינגעשפאָנטער שטעהט.

איך האָב געזעהן איך איינמאָל
און וועל ניט זעהן שוין מעהר;
מיין וועג איז ווייט, וועל קיינמאָל
ניט קומען מעהר אָהער.

צו וואָס איך גיב אַ ריהר זיך
איז דאָס דער לעצטער ריהר;
אַט מאַך אייער טיר צו, —
פיליכט די לעצטע טיר...

ניט בלייב אליין.

אויף ווייסע בערג די זון פארגעהט,
ביים זייט פון וועג א צלם שמעהט —
דעם וועג צושיידט.

איך הער א קול: בלייב שמעהן! בלייב שמעהן!
שפאן אויס דעם פערד און לאָז איהם געהן,
דו בלייב אליין...

איך שמעל זיך אָב און קוק זיך אום:
שוין שוואַרץ די בערג, דער וועג אַרום,
און שטיל אַרום.

און ווידער הער איך: בלייב ניט שמעהן!
אָ גיכער יאָג, ניט בלייב אליין —
ניט בלייב אליין...

גלעקלאך .

גלעקלאך קלינגען ערנעז ווייט,
גלעקלאך ווערען שטום ;
עמיץ פֿאַהרט אַנקעגען אונז,
פֿאַהרט און קעהרט זיך אום.

אַ באַקאַנטע מיידעל קומט
איבער קאַפּ פֿאַרשנייט,
איבערראַשען וויל זי אונז
אונגעריכטערהייט.

שטעלט זיך אָב און פֿרעגט דעם וועג,
כלומד'שט פֿרעמד און קאַלט,
הייבט אויף מיר די אויגען אויף,
שעמעוודיג באַהאַלט.

מיט אַמאָל צולאַכט זי זיך,
ניט אַהייב אַ האַנד,
דעקט דעם פנים אָפּ און זאָגט :
— בין איך אייך באַקאַנט ?

ניב איך איהר אַ כאַפּ צו זיך
און דעם פֿערד — אַ יאָג ;
העי, מיר פֿליהען מייל נאָך מייל
ביז עס שטאַרבט דער טאָג.

מײן פרייד.

אז עס שטארבט דער טאָג און פינסטער ווערט דער וועג,
בעט איך ווייך דעם שליטען אויס פון ברעג צו ברעג:
לייגט מײן גאָסט אַוועק זיך, ווערט אַנטשלאָפּען שנעל
איינגעדעקט פון קאַפּ ביז פּוס מיט בערען-פעל.

זײַ איך איבער איהר געבויגען, קוש איהר קלייד,
מורמלען מײנע ליפען עפעס וואָס אין טיעפער פרייד.
איז די בייטש אַראָפּגעפאלען צו דער ערד,
אַבגעלאָזט אינגאַנצען געהט אַליין דאָס פּערד...

עפענט זי אַנאויג און מאַכט איהם צו צוריק,
עפעס ווי ניט איהרער וואָלט געווען דער בליק, —
קריך איך שטיל אַראָב פון שליטען און איך געה,
קוק זיך אויף די ווייסע פעלדער, אויפ'ן שניי...

שעה נאך שעה.

שעה נאך שעה. עם ווערט איהר קאלט,
כאפט פון שלאָף זיך אויף.
טו איך אויס מיין פעלץ פון זיך,
לייג אויף איהר ארויף.

שלאָפט זי ווידער וואַרים איין.
איך — צו פוסען איהר,
זיץ אראָפּגעלאָזט דעם קאָפּ
שעה נאך שעה און פריי.

ניט זיך ווען פון שלאָף איהר האַנד
צו מיין באַס אַ ריהר...
נידערינער פאלט מיין קאָפּ
צו די פיס צו איהר.

קאלטער וויין.

איך האָב איהר צוגעדריקט צו זיך,
זי אָבגעלאָזט ;
פארדרעהט האָט מיר דעם קאָפּ דער וויין
פון שטארקען פראָסט.

איך האָב אַריסגעטאָן דעם פעלץ,
זי אָבגעדעקט,
זיך צוגעדריקט צו איהר —
און אויפגעוועקט.

איהר לייב אַ ציטער האָט געטאָן :
אזוי פיעל פרייד...
מײן קאָפּ האָט זיך פון קאלטען וויין
געדריעהט, געדריעהט...

אין זומערדיגען לאַנד.

קומען ערנעץ וועלען מיר צופאַהרען
ערנעץ אין א זומערדיגען לאַנד ;
וועלען מיר פאַרקויפּען פּערד און שליטען
און צופּוס זיך לאַזען געהן באַנאַנד —
ערנעץ אין א זומערדיגען לאַנד.

וועלען מיר די נאַכט די ערשטע שלאָפּען
אין א וואַלד אין זומערדיגען לאַנד ;
טאָג וועט ווערען — וועלען מיר זיך לאַזען
ווייטער געהען געאַרימט האַנד ביי האַנד
ערנעץ ווייט אין זומערדיגען לאַנד.

נייע קליידער וועלען מיר זיך קויפּען
פאַר'ן געלט אין זומערדיגען לאַנד ;
איך — א ברייטע הוט, א העלען מאַנטעל,
דו — א ווייסע קלייד מיט זיידען-באַנד, —
דאָרטען אינ'ם זומערדיגען לאַנד.

רויך.

שיט א שניי א ווארימער,
גלאט דער וועג און ווייך,
פון דער ווייטען זעהען זיך
דינע זיילען רויך.

פאָהרען מיר און זי דערזעהלמט
מעשיות נאָכאנאָנד,
אַלץ פון יענעם וואַרימען
זומערדיגען לאַנד.

ווער איך מיער פון צוהערען,
קוק איך אין דער הויך:
ווייסע זיילען ציהען זיך,
שטראַלענדיגער רויך.

זילבער וואַלקענס שפרייטען זיך
ווינטערדיגער טוי...
רוימט זי שטיף א סוד מיר איין:
— איך וועל זיין דיין פרוי...

איינשוויגען געוואָרען.

די ליפען פארטריקענט, די אויגען פארמאכט,
מיר פאָהרען און שוויגען ווי פרעמדע די נאכט.
עס זאָגט ווער אַרויס ווען אַ וואָרט דורך די ציין,
ווי יעדער אין שליטען וואָלט פאָהרען אליין.

זי זעצט זיך, פלעכט איבער די האָר אויפ'ן קאָפּ,
אַ סטענגע אַ ווייסע — זי ווארפט עס אראָב,
און מורמעלט צו זיך מיט פארבאָרגענעם וועה
פון עפעס אַ שמוציג-געוואָרענעם שניי...

און ווידער זי לעגט זיך אַוועק און זי ליגט,
די הענד אויפ'ן האַרצען, די ליפען פארדריקט:
מיר פאָהרען און שוויגען ווי פרעמדע די נאכט,
עס גיט ווער אַנ'עפען אַ ברעם און פארמאכט...

נ א ר .

האָב אײך זײך אַלײן נײט אָפּגענאַרט
אײן מײטען נאַכט ?
נלעקלאַך, מײדלאַך, קאַלטען ווײן
זײך אױסגעטראַכט.

וועמען וועט עס אײנפאַלען
באָ נאַכט אַלײן
מײך אײן וועג באַגעגענען
זײך לאַזען געהן ?

נלעקלאַך קלײנגען ? יע, אײך זעה
אַ בױד נײט ווײט, —
מײך אַנטקעגען קומען אָן
צײנינער-לײט...

העי, ציגיינער !

העי ציגיינער, העי ציגיינער,
לאָמיר בייטען פּערד ;
טייער, ביליג — נאָך אַ רובעל
האַט ביי מיר קיין ווערט.

זעהט, איך בין אויף פּערד קיין מבין,
נאַרט נאָר מיך ניט אָב ;
נאָט אייך נאָך אַ גאַנצען לעבעל
ווייסען ברויט צוגאָב.

איהר האָט פּערד טאַבונען גאַנצע,
איך — האָב איינעם נאָר, —
איז ער מיעד, שוין צוגעשטאַנען :
אַזא צייט איך פּאַהר.

העי ציגיינער, שאַטענס קומען,
שטאַרקער ווערט די קעלט. —
טייער, ביליג — נאָך אַ רובעל
איז באַ מיר קיין געלט...

א ב ג ע נ א ר ט .

עס האָבען אָפּגענאַרט מיך די ציגיינער,
א פּערד אַ קראַנקען מיר געגעבען,
א פּערד אַ בלינדען — זאָנט דאָס האַרץ מיר :
ער וועט ביז מאַרגען ניט דערלעבען.

איך שלאָג איהם מיט אַ גרויסען שטעקען,
און ער ווי גאָרנישט, — שטעהט געבויגען.
גיט ווען ניט ווען דעם קאַפּ אַ טרייסעל,
אַ פינטעל מיט די בלינדע אויגען.

בין מיעד פון שלאָגען. שטעה איך, וואַרט איך.
אזוי ווי ער דעם קאַפּ געבויגען...
און ער — מיר דוכט, ער קרימט די ליפען
און גלאַצט אויף מיר מיט זיינע אויגען...

רויטע טראַפען.

וואָס טוט מען ? וואָס טוט מען ?
שוין ווידער איז נאָכט.
מיין אונגליק — ער שטעהט זיך
מיט אויגען פארמאָכט.

פון מויל רויטע טראַפען
זיי רינען אַראָפּ...
איך טראָג איהם צו האַבער,
ער ריהרט ניט דעם קאָפּ.

איך הייב אויף דעם שטעקען
און גיב אַ געשריי:
און טראַפען נאָך טראַפען
זיי פאלען אין שניי...

אין בלוט מיינע הענט.

שטיל. האלבע נאכט. אויפ'ן הימעל קיין שמערען.
איך שטעה אויפ'ן וועג שוין פון שטונדען.
איך האב אויפ'ן פערד שוין דעם שטעקען צובראָכען,
צושניטען די פעל איהם אויף וואונדען.

אויף יעטוויערן קלאפ אויף די מאַגערע ביינער
דערטראַנט זיך אַנ'אַפּקלאַנג פון ווייטען...
און פלוצלינג האָט עמיץ דעם פערד אומגעוואָרפען,
אויף איהם זיך אַרויפגעזעצט רייטען.

אַ שטאַנג אויסגעריסען האָב איך פון דעם שליטען,
געשלאָגען דעם פערד אין די זייטען, —
ביז וואָנען אַ טויטער געבליבען איז יענער,
וואָס האָט זיך געזעצט אויף איהם רייטען...

איד בין דאָ.

טויט און שטיל.
שעה נאָך שעה.
ווער איז דאָ?
איד בין דאָ...

אויפ'ן וועג
אין דער מיט
איז ווער טויט?
קיינער ניט...

רויט דער שניי.
איד בין ווייס.
מיינע הענט —
שטיקער אייז...

וועל איד מיר
לאָזען געהן,
געהן צו פום
און אליין...

קומט ווער אָן ?
קיינער ניט :
פאלשער קלאַנג,
פאלשע טרויט...

טויט און שטיל.
שעה נאָך שעה.
איז ווער דאָ ? —
איד בין דאָ...

א קוש.

טרעמענדיג אין טיעפען שניי
איז א שלאף באפאלען מיד,
ווי א קישען האט דער שניי
מיד א ציה געטאן צו זיך.

זיך א נייג האב איך געטאן
און געשטעלט זיך אויף דער קניה,
נאך אמאל האט מיד דער שניי
פאר די הענט געטאן א ציה.

זיך אוועקגעלעגט האב איך
מיט אן'אפגעדעקט געזיכט,
האט א לויכט געטאן אויף מיר
אזא שטראהלענדיגע ליכט.

זיך א הויב האב איך געטאן
און געזאגט : א גוטע נאכט...
האט א קוש געטאן מיד ווער
און די אויגען מיר פארמאכט...

לעכערליך און שעמעוודיג.

אויפ'ן וואסער.

אויפ'ן וואסער — זונען גלאנץ,
אויפ'ן שיף — געטראנק און טאנץ,
מיידלאך דרעהען זיך אין פאָר,
דאָס איז גאָר און דאָס איז גאָר.

גלעזער קלינגען צו צום טאנץ,
אויגען שטראהלען אָפּ דעם גלאנץ,
און געזיכטער — וואסער קלאָר,
דאָס איז גאָר און דאָס איז גאָר.

נאָך אַ גלאָז און נאָך אַטרונק,
נאָך אַ מיידעל, נאָך אַ שפרונג,
אזא ריזע אויף אַ שעה,
אָט געווען און אָט ניטאָ...

ים-געשטאלטען.

לאַמיר שמעהן, קיין הויכען וואָרט
און דעם אַטעם איינגעהאלטען ;
זעהסט אין וואסער דאָ און דאָרט
שווימען — זינקען ים-געשטאלטען.

זעהסט, דער וואסער מיט אַמאָל
מיט אַ נעבעל ווערט פארצוינען, —
הערסט אַ טיעמען אָפּגרונד-קול,
גיב דיין האַנד, פאַרמאָך די אויגען,

שפאַר דיין קאָפּ אָן צו מיין האַרץ
און דעם אַטעם איינגעהאלטען...
נאַכט איז שוין, דער הימעל שוואַרץ,
שוואַרצער נאָך די ים-געשטאלטען...

פ א ר ש פ ע ט י ג ט .

מיר האָבען שוין פון באַרג אַראַכגענידערט,
מיר פּאָהרען שוין צוריק אויף מעהר ניט קומען;
די נאַכט האָט אונז מיט ציטערדיגע אָרעמס,
ווי קליינע קינדער הייס אַרומגענומען.

מיר וואַרפען אונזער לעצטען בליק פון ווייטען
אין נעבעל, וואו עס ווערט דער באַרג צושוואומען,
און דוכט: ס'איז איינער אויפ'ן ברעג געבליבען,
ער האָט פאַרבלאַנדזשעט און פאַרשפעטיגט קומען.

גלעזער קלינגען ווידער, מיידלאַך טאַנצען
גוף צו גוף געדריקט — אַרומגענומען,
איך נאָר שטעה ביים זייט און הער פון ווייטען
די שטים פון איינזאַמען, וואָס האָט פאַרשפעטיגט קומען...

איך האָב געזעהן...

איך האָב געזעהן : א מענש האָט זיך געטרונקען,
נאָך הילף געצויגען זיינע הענט ;
איך האָב געזעהן : דער מענש איז שוין געזונקען,
געזעהן — און שרייען ניט געקענט.

איך האָב געקוקט. עס דרעהען זיך די אינדען
אין ברייטע קרייזען איין און אויס ;
צולויפען זיך די קרייזען און פאַרשווינדען,
דער ים ווערט גלאַט און שטיל דורכאויס.

ערשט נאָכדעם, קוקענדיג אין וואַסער אין דעם שטילען,
דערזעהן האָב איך מיין פנים גרוי, —
האָב עפעס שווערערס נאָך פון טויט גענומען פיהלען
און „ראַטעוועט!“ געגעבען א געשריי...

נאָר 5 ען.

קיינער היט ניט מיין צוקאָפּענס,
נאָר דער טרויעריגער ווינד;
קראַנק בין איך און קען ניט שלאָפּען. —
מיינע אויגען זענען בלינד.

זעהען זעה איך, נאָר נאָר אנדערש:
בליקען טויזענד איבער מיר;
בין איך טויב, נאָר הערען הער איך:
צוגעשלאָסען ווערט די טיר.

שטרעק איך אויס די הענט אין לופטען,
לאָזען זיך די הענט אראָב;
ליפען קושען מיך — ווי נאָדעל
שטעכט מיר יעדער האָר פון קאָפּ.

געפאנגען.

האָב ניט געוואָלט אין הויז צו דיר היינט קומען,
איך בין אזוי פאַרבייגעגאַנגען,
האָט זיך די טיר אַליין פון זיך געעפּענט
און גלייך פאַרמאַכט און מיך געפאַנגען.

געווען איז נאַכט, געזאָגט האָב איך : גוט מאַרגען,
אַן זיך אַליין זיך אָבגעשלאָגען,
האָב ניט געהאַט די הענד וואו צו באַהאַלטען,
און ניט געוואוסט וואָס ווייטער זאָגען.

אַ פּרעהליכע ביסטו אַרויס אַנקעגען
און מיר אַ שטול געבראַכט צו טראָגען,
בין איד, צומישט, צוריק אַרויסגעלאָפּען,
אַ גוטע נאַכט פאַרגעסען זאָגען...

לעכערליך.

לעכערליך און שעמעוודיג
שמעה איך לעבען דיר;
הייסט מיר זיצען — זעץ איך זיך,
גיב זיך ניט קיין ריהר.

הייסט מיר עסען — פאָלג איך דיר,
ווערג זיך שטילערהייט,
שנייד פון גרויס צומישעניש
מיט'ן גאָפעל ברויט.

שטרעקסטו אויס די הענט צו מיר,
פינגער — ווייס און דין,
מיין איך, אז דו זעגענסט זיך —
גולם וואָס איך בין!

לייג דיין קאפ...

לייג דיין קאפ אויף מיינע קניה,
גוט אזוי צו ליגען,
קינדער שלאפען איין אליין,
גרויסע דארף מען וויענען.

קינדער האָבען שפילעכלאך,
שפילען ווען זיי ווילען;
גרויסע שפילען נאָר מיט זיך,
מוזען אייביג שפילען.

האָב ניט מורא, איך בין דאָ,
וועל דיך ניט פארשטויסען, —
האָסט גענוג געוויינט שוין היינט,
ווי עס פאסט אַ גרויסען.

אָנגעוויינט און אָנגעקלאָגט,
איך וועל דיך פארוויגען;
לייג דיין קאפ אויף מיינע קניה, —
גוט אזוי צו ליגען...

מען דארף ניט קיין פייער.

מען דארף ניט קיין פייער — פארלעש איהם,
עס איז אין דער פינסטער אונז בעסער ;
און זעהסטו איך ציטער — ניט שרעק זיך,
איך שפיעל זיך אזוי מיט'ן מעסער.

איך ציטער אזוי זיך, — איך ווייס ניט
פאר זיך צי פאר דיר, צי פאר ביידען,
איך שרעק מיך מיט דיר זיך צו טרעפען
און נאך מעהר — מיט דיר זיך צו שידען.

מען דארף ניט קיין פייער — פארלעש איהם,
איך בין שוין געקומען — פארפאלען !
פארבויג זיך צום פענסטער און קוק ניט :
איך בין צו די פיס דיר געפאלען...

און איצט צינד אן פייער.

און איצט מעג זיין ליכטיג —
מיין קאפ איז ניט אויביג געבויגען,
איך קוק דיר שוין גלייך אין די אויגען —
און איצט מעג זיין ליכטיג.

דורך אָפענע אויגען
ארויס וועט דער אונרוה פון ביידען,
און שטילקייט צו שטילקייט וועט ריידען
דורך אָפענע אויגען.

און איצט צינד אן פייער,
און מעהר ניט די טירען פארשליסען,
זאָל יעדערער קומען און וויסען —
און איצט צינד אן פייער...

איבער גאסען.

איבער גאסען, איבער דעכער
דרעהען קלאנגען זיך ארום,
ווי פאריאנטע וואַנעל־פויגלען
היין און הער צודולט און קרום,
ווערען ביז און שימען קללות,
ווערען הייזעריג און שטום.

פון דער גאס בין איך אנטלאָפּען —
האָב איך ניט וואוהין צו געהן ;
פאַר די שכנים האָב איך מורא,
און נאָך מעהר — פאַר זיך אליין.
הער איך עמיצער צולאָכט זיך
דריקט עס מיך ווי אַ געוויין...

אַלע טירען — צוגעריגעלט,
אַלע טויערען — פאַררוקט,
דאָך איז עמיצער בע'נב'עט,
דאָך איז עמיצער פאַרצוקט ;
אַלע אויגען צוגעשלאָסען,
דאָך איז איינער דאָ, וואָס קוקט...

צינד איך פייער אָן און לייג זיך
און די טיר פאַרשליס איך ניט —
היינט צי מאָרגען וועט דער איינער
לאָזען הערען זיינע טריט ;
זאָלען זיינע טריט זיין ליכטיג
און פון שטרויכלונג אויסגעהיט.

נאכט און רעגען.

נאכט און רעגען. אלע חיות
שלאָפען שוין אין שטייג,
נאָר דער פלינקער אויכענהאַרן
שפרינגט פון צווייג צו צווייג.

ליידיג אלע בענק און ביידליך,
אלע וועגען — נאָס;
קומען זוכען א באהעלטונג,
היימלאָזע פון גאָס.

זעצט זיך איינער אויף א בענקעל
און פון פנים — גיסט,
זיינע הענט — זיי האָבען נאָר וואָס
זיך געשאַרט אין מיסט.

קוקען ערגעץ ווי דורך גראַטען
זיינע אויגען טויט,
און פון בוזים אויף די גראָזען
פאלט — א שטיקעל ברויט...

נאכט און טרויער. פון די בוימער
שיט א רעגען-שטויב,
און פון שלאָף מיט גוואַלדען פלוצלונג
גיט א שפרונג דער לייב...

ווי אין הלום.

געה איך זיך אין מיטען נאכט,
דרעה זיך צווישען מויערען —
ניט איך זוך און ניט איך טראכט,
ווייל קיין זאך באדויערען.

גאסען איין און גאסען אויס,
וויפיעל, וועלכע ארט מיך ניט —
ניט איך געה צו וועמענ'ס הויז,
קינער אויך ערווארט מיך ניט.

דאָ — אַ טויער, דאָ — אַ שוועל,
ווייטער, ווייטער געה איך זיך,
אלץ אַרום מיין אייגען זעעל,
ווי אין הלום דרעה איך זיך.

אין וויסער נאכט.

אין וויסער נאכט איז איינגעהילט ברודוויי,
און אלע רעסטאראנען זענען פול און אלע טעאטערען,
דורך אלערליי קאלירטע טאנצענדיגע שטערען
פון אויבען פאלט דער ערשטער ווינטערדיגער שניי.

די נאכט ערשט פאנגט זיך אָן. פון גאסען אלערליי
די אַטאָרדעדער איינס נאָך איינס מיט שנעלקייט זיך פאַרקערען.
דו געהסט — אזוי ווי אין דער לופט געטראָגען וואַלסטו ווערען
אויף אויסגעשטרעקטע דאַמען־הענט, אויף זייד־געניי.

פון אויסשטעלונג צו אויסשטעלונג, פאַרבלענדט פון שייך,
דו ווייסט ניט וואו זיך אָבשטעלען און וואו אַרײן,
און וועלכע פון די שעהנסטע פרויען ווארטען אויף דיין קומען...

דו ווייסט — אין די האַטעלען ערגעץ איינע מוז דאָרט זיין,
וואָס ווארט אויף דיר, נאָר דו טרעפסט קיינמאָל ניט וואו אויס,
וואו איין
אַנ'אנדערער דיין פלאץ האָט שוין פון שטונדען לאנג פאַרנומען...

אויף די פייערען.

אויף די פייערען אין לופט די טאנצענדיגע קוק איד,
און די אויגען מיינע —
ווערען ווי די פייערען אין לופט די טאנצענדיגע.

וואָס איז מיר געבליבען מעהר פון רוישענדיגען טאָג,
אז ניט די אויגען מיינע? —
הענט און פיס זיי זיינען טויט פון רוישענדיגען טאָג.

הענט און פיס זיי הענגען אויפ'ן שטול זיך וויגענדיגע,
נאָר די אויגען מיינע —
לאָזען זיך אַליין אוועק ווייט, ווייט פון'ם שטול דעם וויגענדיגען.

ווי עס לויפען איבער שטערען אין געדיכטער פינסטערניש —
די אויגען מיינע —
צו די ווייטע פייערען שניידען זיי זיך דורך דער פינסטערניש.

לאַנג שוין האָבען מיך פאַרוויגט די פייערען די טאַנצענדיגע,
נאָר די אויגען מיינע
ברענען ערגעץ וואו נאָך מיט די פייערען די טאַנצענדיגע...

אייזערנע.

אנ'אייזערנער מענש אויף אנ'אייזערנעם פערד.
און ביידע געבויגען די קעפ צו דער ערד.
זיי שטעהען זיך ביידע אזוי זאלבעצווייט
פון אלע פיער זייט פארצאמט מיט א קייט.

פון ווייטען די זיילען פון ברוקלינער בריק,
עס לויפען אום באהנען אהין און צוריק,
און מאסענווייז מענשען — מען געהט און מען געהט
ארום און פארביי דער פיערעקיגער קייט...

ווערט פינסטער און שפעט. שטעהט א וועכטער און היט,
אמאל היט ער יע, און אמאל היט ער ניט;
דער מענש מיט'ן פערד, איינגעשמידטע אין קייט,
זיי שטעהען זיך רוהיג און שטיל זאלבעצווייט...

ה ע ס ט ע ר .

דער נעבעל ער הענגט א געדיכטער,
געדיכטער צוזאמענגעפרעסטער;
עס פלאטערט ארום מיין נשמה
ארום די לאמטערנען פון העסטער.

געלאָדען מיט מענשען איז העסטער,
מיט גאסיגע קראַמען און וועגען,
אין שוין פון די אווענד-לאַמטערנען
זיי קומט מיין נשמה אַנקעגען.

זי דרעהט זיך ארום אלע קראַמען,
זי לאָזט זיך אַריבער די דעכער,
פארבלאָנדזיעט אין נעבעל אין בלינדען
צום הימעל אלץ העכער און העכער.

נאָך קאלט איז, ניט היימליך דער הימעל,
נאָך קעלטער צוזאמענגעפרעסטער;
פארלאָרענערהייט מיין נשמה
זי זוכט די לאַמטערנען פון העסטער...

ש א ט ע נ ס .

שאַמענס פון די נאָמען כאַפען זיך אַרויף אויף אַלע טרעפּ,
לייגען זיך אויף אַלע שוועלען.
ווערען אָנגעצונדען רייכערדיגע פּלעמלאַך וואו ניט וואו,
מעהר דעם גאַנג נאָך צו פאַרשטעלען.

הייבען אָן צו קומען פון דער אַרבייט יונג און אַלט,
געהען קוים די פים זיי ריהרען ;
טרעפּ נאָך טרעפּ, אַרויף-אַרויף, די שליסלען אין די הענט —
עפענען — פאַרמאַכען טירען.

דורך די שפּאַלטען פון די דילען שפּאַרט אַ ריח פון געקעכץ,
זאַטע פייערען זיך צינדען.
עפענען זיך טירען ווידער. פים נאָך פים אַראָב — אַרויף,
גרינגע, נייע — און פאַרשווינדען...

אין קאפע.

זיצען מענשען גרופענווייס, ריידען, עסען, טרינקען טיי,
איינער עסט פון יוצא וועגען, און דער צווייטער עסט פאר צוויי ;
גיט זיך ווער א כאפ און שטעלט זיך — לאזט א צווייטער זיך אראָב,
ווער עס שטעלט אויס ביידע אויגען, ווער עס שאַקעלט מיט'ן קאָפּ ;
ווער די אויגען וויל באַהאַלטען און צוגלאַצט זיי גלאַט אזוי,
ווערען עהנליך אלע אויגען — אויסגעלאַצטע אויגען צוויי...

קלאפען טעלער, גאָפעל, לעפעל. קלאַפּערייען גלאַט אזוי ;
איינער רעדט פון יוצא וועגען, און דער צווייטער רעדט פאַר צוויי ;
איינער — מיט'ן גאַנצען קערפּער און אַ צווייטער — מיט די הענד,
ווער עס הערט מיט גרויס כּונה אויף די פּויסטען אָנגעלענט.
פּלוצלונג איינער זיך צוגענעצעט און צולאַכט זיך גלאַט אזוי,
ווערען פּנימ'ער פאַרשוואונדען — קוקען אויגען טעמפע צוויי...

פּאַפּיראַסען און סיגאַרען, און די לופּט ווערט פּול מיט רויך.
קאַלמע פינגער אָבגעלעכטע, אויסגעצויגענע און בלוך,
שפּרייטען, ציהען זיך פּאַמעלאַך אין דער לופּט פון וואַנט צו וואַנט,
פּייכטען קלעפּעדיגען שימעל שיט די אָבגעלעכטע האַנד, —
טויטע ווערטער, נאַקעט־הוילע, שיטען זיך פון יעדענס מויל,
ווערטער טיווענד מאַל גערעדטע, שוין צוואווערימטע און פּויל...

פון די פענסטער ווייסע שטראַהלען ווערען איינגעזאַפּט אין רויך.
עפעס איינזאַמעס געפּאַלען מיט אַ קלאַפּ איז פון דער הויך,
אויפ'ן דיל זיך אויסגעצויגען — טרעט עס יעדער מיט די פּיס...
אַלע האַבען ערגעץ הייזער — זיצען דאָך ביי פּרעמדען טיש...
איינער נאָר אין פּראַק, דער קעלנער, האַלט דעם קאַפּ געהויבען הויך,
שטעהט פאַר זיך אַליין באַזונדער, ווערט ניט אויסגעמישט אין רויך..

טונעל.

היטעלאך אלערליי פארביגע,
בלוזעם — פארשיעדענער שניט,
זאקען צום לייב אָנגעצויגענע
ציטערען אויף מיין געמיטה.

אין מיינע אויגען פארטונקעלטע
לויפט דורך אַ ליכטיגע פרייד,
ווען נאָר אַ מיידעל אַנקעגען מיר
דעקט אויף דעם ברעג פון איהר קלייד.

טראָגט מיך דער צוג דער עלעקטרישער
טיעף פון טונעל צו טונעל, —
ביז עס ווערט ווידער פארלאָשען וואו
מיין אויפגעלויכטענע זעל...

דער טאָג איז שוין פאַרנאַנגען.

דער טאָג איז שוין פאַרנאַנגען,
און דו ביסט נאָך ניטאָ;
איך וויקעל מיך אין שאַטענס
פון אווענדיגער שעה.

מען צינדט אין הייזער פייער,
איך צינד קיין פייער ניט,
זאָל זינקען אין דער פינסטער
דער הויך פון דיינע טריט.

איך געה דיר ניט אַנקעגען,
איך שמעה ניט ביי דער שוועל;
די אווענדיגע שטילקייט
זי דרעמעלט אין מיין זעעל.

און וועסטו יע שוין קומען,
געה ווייטער ניט פון שוועל, —
די אווענדיגע שטילקייט
ניט וועק אויף אין מיין זעעל.

אַרבייט זוכען...

אַרבייט זוכען זענען מיר געגאנגען
האַלטענדיג זיך ביידע פאר די הענט.
פינסטער נאך. די שטאָרט האָט זיך געשלאָפּען,
גאַסען-לאַמפען האָבען זיך געברענט.

האַבען מיר געקוקט מיט ביידע אויגען,
און אין פיעלע טירען זיך געקלאַפּט,
האַבען זיך שוין אנדערע געפּעדערט
און פאר זיך די אַרבייט אויסגעכאַפּט.

זענען מיר אַהיים צוריק געגאנגען,
און אין הויז צו קומען זיך געשעמט,
האַבען מיר געוואַנדערט איבער גאַסען
האַלטענדיג זיך ביידע פאר די הענט.

אונגליק היט אונז.

איך ווייס : עס וועט אן/אומגליק טרעפן
מיט אלעמען, מיט מיר ;
אין גאס, אין שאפ דער אונגליק היט אונז,
ער ליגט ביי אונזער טיר.

עס וועט אן/על זיך איבערקערען,
וועט איינפאלען א בריק ;
וועט דער, וואָס האָט דעם על פאַרשפעטיגט
זיין אויסער זיך פון גליק.

וועט פרעהליך זיין נאָר יענע רגע,
פאַרנעמען גלייך דאָס גליק :
עס קען זיך יעדער על צוברעכען,
קען פלאַצען יעדער בריק...

פ ר ע מ ד ע .

קום אַרונטער אין קעלער
צום פלאַמיגען וויין,
און לאַמיר, ווי פרעמדע
פארפרעמדעטע זיין.

ביי טישלאַך זיך זעצען
אַליין פון דער ווייט,
און וואַרפען אַ קוק ווען
אזוי פון דער זייט.

פון וויין אַ דערפרעהטע
דו גיסט מיך אַ רוף,
פון וויין אַ דערפרעהטער
פון אַרט שפּרינג איך אויף.

איך געה צו, פאַרנויג זיך,
דו שטרעקסט אויס דיין האַנד,
איך זאָג דיר מיין נאַמען —
פאַר דיר ניט באַקאַנט.

עס לויפט דורך דיין פנים,
דעם זייד פון דיין קלייד —
צושאַטענע פונקען —
אַ פרייד נאָך אַ פרייד.

מיר זיינען באטרונקען
פון וויין און פון פרייד,
און פלוצלונג מיר הערען
מען רעדט אויף אונז רייד :

— די קינדער געלאָזען
אליין ערגעץ זיין,
פאר מאן-און-ווייב פאסט דען
זיין שכור פון וויין? ...

פארביי אונזער אויער
פארקעהרען די רייד ;
אלץ פארביגער געהט אויף
אויף אונז אונזער פרייד.

מיר האָבען זיך קיינמאָל
ביז איצט ניט געקענט,
און פרעמדע, מיר דריקען
דערנעהנטערטע הענט.

עס שוימט אין דער לופטען
דער זייד פון דיין קלייד ;
עס דרעהט זיך, עס דרעהט זיך
די פארביגע פרייד....

א שטילע חתונה.

כלי זמר שפיעלען א קאדריל —
געהט ניט קיינער טאנצען;
ווי געשטאנען איז דער וויין
שטעהט ער נאך אינגאנצען.

טרינקט שוין ווער א גלעזעל אויס
קען ער זיך ניט שטעלען;
די וואָס קענען טרינקען פיעל
אויף דער שמחה פעהלען.

כלי זמר שפיעלען א קאדריל
און זיי ווערען שטיל.

מחותנים שעמען זיך
איינער פאר'ן צווייטען:
ווייסען ניט מיט וואָס דעם טיש
און פאר וועמען גרייטען.

פלוצלונג שטעלט זיך איינער אויף:
— וואָס איז זיך צו שעמען?
זאָלען אלע ווער ס'איז דאָ
אין א שער זיך נעהמען...

פרובען כלי זמר טאָן א שפיעל
און — זיי בליבען שטיל...

חתן-כלה שטארקען זיך
צווישען זיך צו ריידען ;
בלויבט דאך עפעס ניט דערזאגט
אויפ'ן צונג ביי ביידען.

לויפט זיי דורך א ציטערניש,
שטעלען זיך אנידער :
— זאלען אלע ווער ס'איז דא
טאנצען נעהמען ווידער !...

טוען כלי זמר נאך א שפיעל
און — זיי בליבען שטיל...

האָבען זיך די צוויי דריי געסט
איילען אָנגעפאָנגען,
אוינס און צוויי צוזעגענט זיך
און אוועקגעגאָנגען.

גאנץ געבליבען איז די פיש
אין געזעהלמע פאנען,
שטעהט דער וויין אין פלאשען זיך
ווי ער איז געשטאנען...

כלי זמר שפיעלען לעצטען שפיעל
און — זיי ווערען שטיל...

צווישען מצבות.

מען שלאפט אונטער בערגלאך,
צוקאפענס — מלאכים פון שטיון,
איך האב דאָ ניט קיינעם.
אזוי זיך געקומען צו געהן.

מיין טאָג איז פאַרנאָנגען —
איך ווייס ניט וואוהין און ניט וואו;
ווי יעדער מצבה
איך היל זיך אין ווייסען און רוה...

שטיל-געוויין.

ווילסט זאָל פאלען אויף דיין פנים
ציטעריגער שיין —
גנב'ע אָב זיך, קום אין אָווענד
אין מיין הויז אַרײַן.

איך וועל עפעס דיר דערצעהלען
ביי דעם שיין פון ליכט,
ביז איך וועל באַמערקען טרערען,
צער אויף דיין געזיכט.

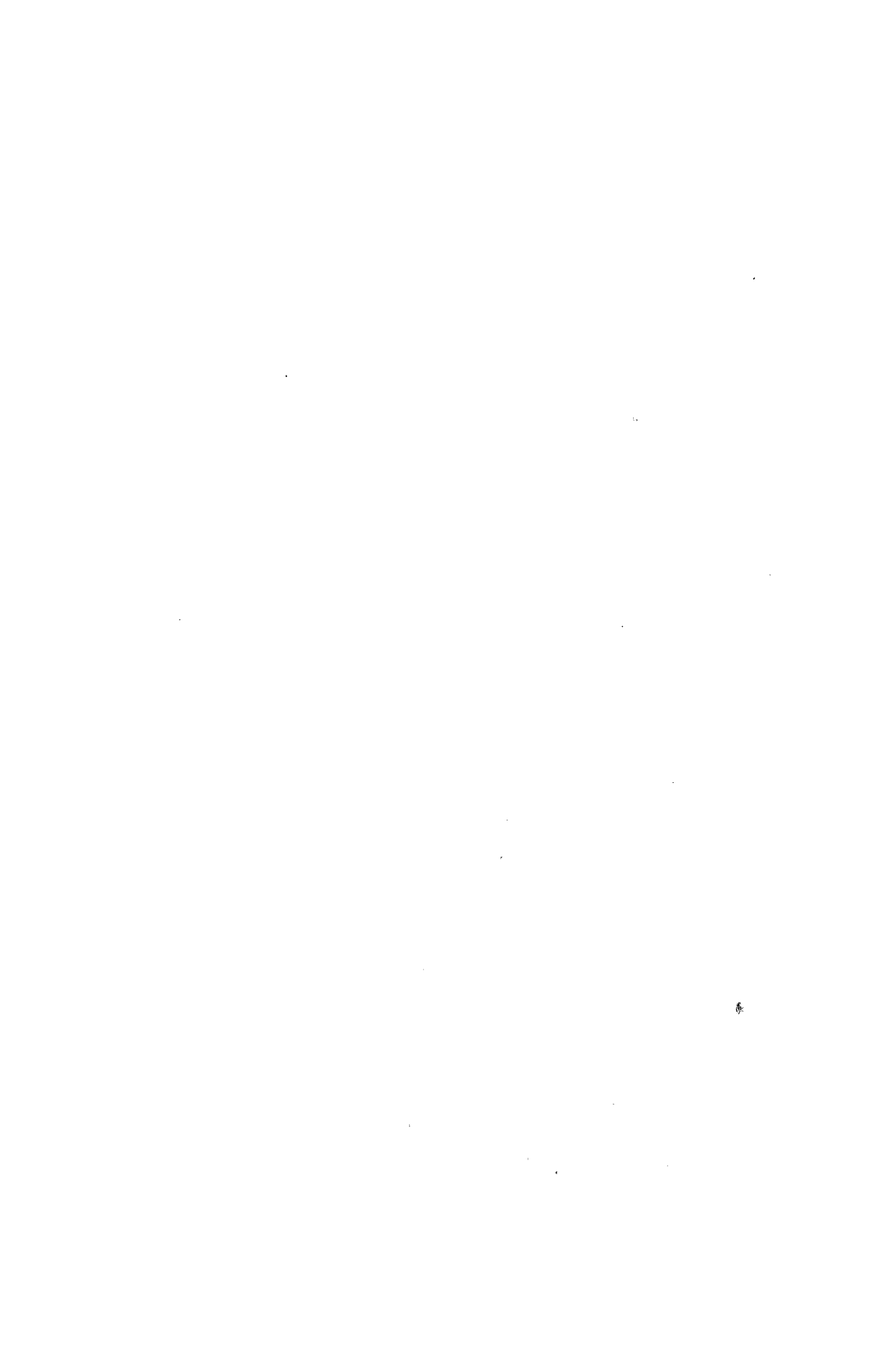
וועל איך מיר איינשוויגען ווערען
און דיר לאַזען געהן
דורך די איינגעוויגטע גאַסען
מיט דיין שטיל-געוויין...

גרויסע, גרויסע...—

גרויסע, גרויסע ווערען מיינע אויגען,
איך אליין — אלץ שווערער ;
אין דער פינסטער קוקען מיינע אויגען,
זעה איך מעהרער, מעהרער...—

שווערע וואַלקענס ? ניט קיין שווערע וואַלקענס, —
עפעס שווערער, שווערער,
קלאַהרע שטערען ? ניט קיין קלאַהרע שטערען —
עפעס קלערער, קלערער...—

ב י י ם ר א נ ד .

אהער-אהין.

מיר געהען טרינקען וויין, די נאכט אין טעניץ פארברענגען,
אין אונבאקאנטע גאסען לאָזען מיר זיך ווייט,
און ווער מיר זענען, וואָס — פארבאָרגען מיר פון פרעמדע לייט,
אויף אונזער מויל, אזוי ווי אויף דער טיר, אַ שלאָס וואָלט הענגען.

ביז גרויסען טאָג... און פלוצלונג הויבען מיר זיך אָן באַדענקען
אין לאָזען איבער אַליץ און אַלעמען אין רעכטער צייט,
און שטילערהייט פון זאַל אַרויס מיר גנב'ענען זיך אָן דער זייט,
ווי קינדער אין דער פרעמד נאָך זייער היים וואָס בענקען.

אָט זיינען מיר שוין ביי דער היים. שוין אָבגעשלאָסען,
די שטופֿען, טישען, ווייס אין שוין באַגאַסען,
זיי שמעהען זיך ווי אַלעמאַל מיט שטויב באַצויגען דין ;

די פרייד, וואָס אונזער האַרץ האָט פאַר דער נאכט גענאָסען,
אַ ציה גיט אונז צוריק, — מיט ליפען פעסט געשלאָסען
מיר זעצען זיך אין שטול אַריין און וויגען זיך אַהער אַהין,
אהער אַהין.

מיין אונרוה געהט מיר נאך.

מיין אונרוה געהט מיר נאך.
און מיינע פיס — אזוי ווי מיט א שטריק פארצויגען ;
געשטאלטען דרעהען זיך פאר מיינע אויגען —
מיין אונרוה געהט מיר נאך...

איך נאר אליין זיך אָב,
איך נעם פון איין גאס היילען אין א צווייטער —
היילט אויך, פארלויפט אפריהער מיין באגלייטער —
איך נאר אליין זיך אָב.

איך זעה וואָס קיינער זעהט —
און לויפען וויל איך ווייט פון די געשטאלטען
און טיעף פארגראָבען זיך און זיך באהאלטען —
איך זעה וואָס קיינער זעהט...

אַנ'אויסגעטראַכטער.

און פלוצלונג זעה: ס'איז גאָר ניט דו,
אַ טעות נאָר,
ניט דיינע הענט, ניט דיין געזיכט —
אַ פרעמדענס גאָר.

און וואָס דו זעהסט, און וואָס דו טוסט —
אַ פאַלשער שפּיעל;
אַנ'אויסגעטראַכטער וואַנדעלסט אום
אַהן וועג, אַהן ציעל.

דער אמת'ער איז ערגעץ ווייט,
איז איינגעדערעהט,
איז איינגעשרויפט אין זיך אַליין
ווי אין אַ קייט...

ער שלעפט זיך ערגעץ נאָך דער קייט,
געהט טריט ביי טריט...
און וואו? ביז ווען? ניט ער, ניט ווער —
ווייס קיינער ניט...

פאַרטרעטען און שטולען און שפיגלען.

פאַרטרעטען און שטולען און שפיגלען
פאַרשווינדען אין רויד,
פאַרטרעטען און שטולען און שפיגלען,
און איד אליין — אויך.

א ביסעל נאָך זעה איד מיין אויסזעהן
אין שפיגעל צושווימט ;
א ביסעל נאָך זעה איד מיין אויסזעהן,
צודרעהט און צוקרימט.

באַשערט מיר אויף זיך אליין קוקען
מיט עקעל און גרויל ;
די אויגען מיט טרערען פאַרלאָפּען,
מיט שמייכעל — דער מויל...

דיין דראָהענדיגע האַנר.

איז וועלכער גאס איך קום
באקאנט צי אונבאקאנט, —
געהט טראָט ביי טראָט מיר נאָך
דיין דראָהענדיגע האַנר.

אַט בלייב איך פלוצלינג שטעהן
און גיב אַ קער דעם קאַפּ:
דיין דראָהענדיגע האַנר
איך זעה זי פאַלט אַראָב.

ווי זאָל איך געהן צוריק
ווי זאָל איך ווייטער געהן? —
אַהן דיר, מיין בייזער גאַט,
בין איך אליין, אליין...

א פרוי.

די טירען צוגעמאכט, אראַבגעלאָזט די שטאַרען,
דעם זייגער אָנגעשטעלט, דעם פייער אויסגעדערעהט,
און אין דער פינסטערניש נאָך לאַנג געשמועסט שטילערהייט,
און זאָגענדיג אַ גוטע נאַכט איינשלאָפענע געוואָרען.

און פֿלוצלונג טו איך זיך אַ כאַפּ פון שלאָף פאַרלאָרען, —
ווער ליגט עס לעבען מיר ביים זייט די האָר צושפּרייט,
און ווי אַ צלם בידע הענט פאַרוואָרפען אין דער ברייט,
און זעהט אויס פרעמד אזוי, דערווייטערט און פאַרפּראָרען? ...

איך שפּרינג אַראָב פון בעט, איך גלויב ניט זיך אַליין :
איך צינד אָן פייער — יע : אַ פרוי, אי יונג אי שעהן, —
ווי קומט אַהער אַ פרוי, פון וואַנען און דורך וועמען ?

און מיט אַמאָל זאָגט ווער אַרויס מיין נאָמען דורך די ציין,
און עפעס נאָהנטעס, טיעפעס הויב איך אָן פאַרשטעהן —
אַ האַנד אַ וואַרימע האַט אָנגעריהרט מיר ביי די ברעמען...

נידעריגער.

אויף מיין פנים נעמען זיך באווייזען
לאנג באזיגטע ליידען,
ווען איך וויל נאָר עפענען די ליפען
עפעס וואָס צו ריידען.

ווי אַ בלייז לויפט דורך אַ ציטער
איבער מיינע ברעמען.
הויבט מיין קול אליין מיד אָן צו שרעקען,
מיד אליין פארשעמען...

דאָס געזאָגטע וואָרט נעמט אויף מיין האַרצען
ווי אַ שטיין זיך לייגען,
נידעריגער, נידעריגער צו דער ערד צו
זינקען מיינע אויגען...

קום צוגעהן.

האָב אויסגעפּוצט מיין צימער ריין,
און ליכט האָב איך געקויפט,
געפּלאַכטענע אין צווייען.
דער טאָג פּאַרגעהט, דער טאָג אַנטלויפט,
פּאַרבלייבען מיר אין צווייען.

עס ברענען רוים די ווייסע ליכט,
דער טיש איז קלאָר באַצויגען;
וועט רוים און ווייס זיין דיין געזיכט
און פייערדיג — די אויגען;
וועסט זיצען געגען מיין געזיכט
מיט פייערדיגע אויגען...

עס וועט אין גאָס פּאַרביי ווער געהן
און קוקען מיט אַ וואונדער:
מיר זיינען נאָהנט און דאָך אַליין,
ווי וועלמען צוויי באַזונדער, —
ער וועט אַוועק. מיט אונז אַליין
געשעהען וועט אַ וואונדער...

פּאַרלעשען זיך דערווייל די ליכט
און ווערען ווערט אונז גרינגער;
וועל דריקען דיך צו מיין געזיכט
מיט צימערדיגע פינגער;
וועל דריקען זיך צו דיין געזיכט
און קושען דייע פּינגער...

קאלטע רוה.

קאלטע שטראלען ציהען זיך פון שויב,
ניסען אָן מיין האַרץ מיט קאלטע רוה,
גליקליך זיין איז גוט און ניט זיין — אויך,
בעסער נאָך פון אַלץ — מיין קאלטע רוה.

אויפ'ן שפיגעל שפילט אַ ווייסער האָז,
קלאַפט אַ ווינטעל אין די פענסטער צו,
ציהט אַ רויך זיך פון מיין פּאַפּיראַס,
ווערט דער רויך פאַרפאַלען ערגעץ וואו...

צעהלט פאַר זיך דער זייגערעל : טיקטאַק,
ניט פאַר מיר — איך צעהל ניט די מינוט,
וואָהל דעם גליקליכען, דעם אונגליקליכען אויך,
מיר נאָך מעהר פון אַלעמען איז גוט...

ווארט אויף מיר.

ווארט אויף מיר אין ערגעץ וואו ניט איז,
קענסט זיך שטעלען ביי א פרעמדער מיר;
געהענדיג פון הויז צו הויז וועל איך
טרעפען שוין וואו ווארטען וועסט אויף מיר.

אלע הייזער זענען פאר אונז גלייך,
אלע טירען עפענען זיך ברייט:
וואו מיר זאלען ניט אריין — א באַנס
וועלען מיר געפינען אָנגעגרויט...

די בוימער שמעהען נאקעמע.

די בוימער שמעהען נאקעמע, דעם ברייטען וועג
פון לערען פארק א נעבעל האָט פארהאנגען,
און ווייט אין רויך אין ווייסען איז די זון פארגאנגען,
אַלץ פינסטערער דער הימעל ווערט פון ברעג צו ברעג.

אין לערען פארק פארברענג איך שוין פיעלע טעג —
מיך ארט דער זומער ניט, וואָס איז אוועקגעגאנגען:
אין שאַרף פון געלע בלעטער הער איך נאָהנטע קלאנגען —
פארפיהרען זיי מיך ווייטער, טיעפער אַלץ פון שטעג צו שטעג.

איך געה — איך דאַרף צו קיינעם דאָך ניט קומען,
צו וואָס דער שאַרף, דער קלאנג? אין שווייגען דורכגענומען
איך האַלט אָב מיינע טריט און לאָז דעם קאָפּ אַראָב;

די נעבלען ווערען מיט אַמאָל צוזייט, צושוואומען,
אַ ליכטיגע לבנה איז אַרויסגעקומען —
און גוט איז מיר צו שמעהן מיט אַנ'אראָבעלאָזטען קאָפּ.

אילוזיאָנען.

די שעה זאל די בייזע ניט קומען —
פארנאריש איך זיך און די וועלט,
און מיט א פארפראַסטיגטער גלעזעל
די אויגען האָב איך מיר פארשטעלט.

פארלאָרען דעם גרענעץ פון זאכען,
צומישט זייער פארב און קאליר;
געזיכטער און שטימען און אויגען —
נאָר אילוזיאָנען פאר מיר.

איך וויל טראַכט איך אויס פאר זיי נעמען,
אין בלוט און אין פלייש טו זיי אָן;
און זיך טו איך אויס פון מיין נאָמען,
אליין ווער איך — אילוזיאָן...

צוצויגענער קלאנג.

כ'האָב ליעב די פיער ווענט פון מיין הויז,
פון פענסטער דעם וויסען גארדין,
אין וויעג־שטוהל פון ברוינליכען האַלץ
איך וויעג מיך אהער און אהין.

צוויי פישלאַך — זיי שווימען זיך אום,
אין ווינקעל — אַ הילצערנע קראָה;
איך וויעג מיך און ציה אין דער שטיל:
— די מיטערנאכטיגע שעה...

די וועלט און די הויז און די נאכט,
זיי זיינען פאראן און ניטאָ...
כ'האָב ליעב דעם צוצויגענעם קלאנג:
— די מיטערנאכטיגע שעה...

פיער.

און פלוצלונג אזוי ווי איך זיי,
איך ווייס ניט פון וואנען — עם ברענט.
די ווייסע גארדינען, דער טיש,
דער וויעגשטוהל און אלע פיער ווענט.

עם קנוילט זיך א פלאמיגער שלאנג,
צושפרייט זיך און געהמט זיך צונויף...
געוויינען, געשרייען: עם ברענט —
דערטרעגען צו מיר זיך פון הויף.

איך זיי מיר אין ברענענדען שטול,
און וויעג מיך אהער און אהין,
עם פאלט אויף מיין קאפ, אויף מיין הארץ
דער אש פונ'ם ווייסען גארדין...

אַראָב און אַרױף.

אַראָב און אַרױף,
אַראָב און אַרױף
וואַנדערט מיין זעעל
איינע אליין,
יונג — און אזוי שוין פאַרעלטערט
אַלט — און אזוי ניט געדולדיג.

יאָהרען,
און אפשר שוין צענדליגע יאָהרען,
איך וואָרט אויף איין איינציגער רגע.
און ווען וועט זי קומען
די איינציגע רגע,
די לעצטע ? ...

ד אָ ר ט בין איך לאַנג שוין געוועזען,
ד אָ בין איך אַיַך שוין געוועזען
מיט יאָהרען צוריק,
און אפשר נאָך היינט...
געה איך אַוועק
און קום ווידער...
ד אָ ר ט האָב איך גאָרניט פאַרלאָרען,
ד אָ האָב איך גאָר ניט געפונען...

שטילער,
מיין האַרץ האָט אַ פּולע געשריען
און — גאָרנישט...
שווייגען ? —
מיין האַרץ האָט אַ פּולע געשוויגען
און — גאָר נישט...

עם לעשט זיך :

עם לעשט זיך, עם לעשט זיך
א ליכט נאך א ליכט ;
דער הימעל — אזוי ווי
א בלינדער געזיכט.

עם ציהט זיך, עם ציהט זיך
א רעגען ווי פער,
און שיט ווי מיט שטיינדלאך,
מיט שטיינדלאך אויף בלעך.

און איינער אין רעגען
געהט אום איבער הויף,
פארגעהט זיך אין יאמער ;
און איך — שטעה ניט אויף...

זי וויינט.

זי וויינט, און איך — איך בין פאראייזט, פארפראָרען,
איך לעזו ביז ענדע דורך דעם בריעף פון טויט.
אַט האָב איך איהם פאַרמאַכט, אַט ווידער אויסגעשפּרייט
און קוק, מי האָט זיך ניט אַ קאַמאָ וואו פאַרלאָרען...

און האָבען האָט איין מוטער אונז געבאָרען,
נאָר מיך פון אייגענע האָט עמיץ אָבגעשיידט ;
און זעה : ביז וואַנען צו מיין אויג אַ טרער דערגעהט
איז זי אין וועג פאַרגליווערט שוין געוואָרען...

זי וויינט. זי האָט אַ נייע קלייד גענומען טראָגען,
נאָר שטאַרקער איז איהר טרויער און איהר קלאָגען —
זי זעצט זיך אויפ'ן די, פאַרנעסט זיך אויפ'ן קלייד ;

די נאַכט זי געהט, פאַרשווינדט, אַט הויבט שוין אָן צו טאַגען,
און איך—לעזו ווידער דורך דעם בריף און הער, דוכט, איינעם זאָגען:
— דו זעהסט, ווי קונציג איז דער „טיט" פון טויט פאַרדעהט...

איך בין א צוויי-געשטאלטיגער.

איך בין א צוויי געשטאלטיגער און א פארקעהרטער,
איך בין א טיעף-פארדארבענער פון טאג און טעג,
און קיינער זעהט ווי קרום עס איז דער וועג
פון מיינע טריט, פון מיינע ניט דערזאגטע ווערטער...

איך ווייס: דער צווייטער איז אין מיר אן אויסגעקלערטע
א הינט, וואָס יאָגט נאָך מיר אַליין זיך אין געיעג;
מיר דוכט זיך אָפט: ער איז מיין איינציגער פאַרמעג,
ער איז מיין האַר, מיין פיהרער, מיין באַשערטער...

זאָל זיין אזוי. די מענשען זעהען סיי ווי ניט,
און איך האָב זיך שוין צוגעוואוינט צו קרומע טריט,
וועל איך מיר שוין א צוגעוואָהנטער ווייטער אזוי לעבען;

נאָר גלויבען גלויב איך דאָך, אז גאָט, וואָס היט
דעם צדיקים וועג, וועט אויך זיין געטליכען געמיטה
ניט אַבקעהרען פון מיר, דעם רשע, און — פאַרגעבען...

א זעהונג.

אין דער נאכט איך זעה א זעהונג :
איבער גאס און איבער מויער
אין א ווייסען פייער-וואָגען
יאָגט צו מיר דער גאָט פון טרויער.

שטעלט אוועק זיך מיר צוקאָפּענס
האלט אין האַנד אַ ליכט געצונדען ;
בענשט מיך : זיי פון היינט און אויביג
אין פאַרנאַנגליכקייט פאַרשוואַונדען.

אין געפאַלענקייט פאַרלאָרען,
אין דערנידערונג פאַרלאָזען ;
אָט איך ריהר דיר אָן די ברעמען
און זיי ווערען צוגעשלאָסען.

ווי איך ליג אַ שלאָפענדיגער,
נעמט ער אויף די הענט מיך טראָגען
איבער קאָפּ אַ צוגעדעקטען
צו זיין פייערדיגען וואָגען...

אויסגעגאנגען אלע ליכט.

דורך די שויבען קוקט זיך דורך
א פארעלטערטער געזיכט,
ווי א שאַטען טאנצט עס אום
מיט די צאנקענדיגע ליכט.

בלאָנדע האָר און זענען גראָה,
אין די אויגען קאלטער שיין,
און די ליפען אויפגעפרעסט, —
זאָל עס דען אליין איך זיין ?

טעג און נעכט איך ווארט אויף דיר,
דארף דאָך ווען אַ ענדע זיין, —
זעה, די ליכט זיי געהען אויס,
קום פארעלטערטער, אריין.

דורך די שויבען קוקט זיך דורך
א געשטאַרבענער געזיכט...
אויסגעגאנגען אלע ליכט,
אלע צאנקענדיגע ליכט...

שפעטער... .

א וואזע לאנג און דין ווי א שוואנען־האלז,
און אין דער וואזע האלב צודארטע בלעטער; —
איך קוק אויף דעם, און פלוצלונג, דוכט זיך מיר, איך זאג
ניט וויסענדיג אליין צו וועמען: שפעטער, שפעטער...

אין שטוב איז שטיל, דער פייער וויענט זיך קוים,
איך לעז פארשריבענע פאפירען, לעז און בלעטער,
מיין מויל פארמאכט, און וויעדער דוכט זיך מיר, איך זאג
ניט וויסענדיג אליין צו וועמען: שפעטער, שפעטער...

דערהער איך מיט אמאל: מען גראַבט א גרוב,
און מיט א האמער ווערען צוגעגעלעט ברעטער;
איך ליעג שוין אויף דער ערד ארומגעשטעלט מיט ליכט,
און מיינע ליפען בעמען אליין און בעמען: שפעטער, שפעטער...

ביים ראַנד.

איך צינד אָן געשטאַרבענע פייערען,
איך — מוטיגער שטאַרבנדער נאַר;
דורך טרויער דורך מיינעם און אייערען
איך קום צו צום ראַנד פון געפּאַהר.

איך קום, און דער שיין דער פאַרגאַנגענער
פון אבענד ער לויכט אויף מיין קאַפּ,
ער דעקט אָב מיין זעעל דער פאַרהאַנגענער,
לאַזט ווידער דעם פאַרהאַנג אראָב.

איך שמעה און איך וואַרט, א דערווייטערטער
פון זיך און פון אייך, ווען דער טויט
דורך טרויער ווי איך א געלייטערטער
וועט געבען א צייכען: זיי גרייט.

איך גלויב אין מיין טויט דעם באַזונדערען,
איך מייד ניט דעם ראַנד פון געפּאַהר; —
וואָס קומט איהר ניט נעהנטער באַוואונדערען
דעם מוט פונ'ם שטאַרבנדערען נאַר?

צוריסען די פעדים.

צוריסען די פעדים וואָס בינדען צונויף,
צולאָפען מיר זיינען פון אייגענעם הויף,
צוזאמענזיכקומען מיר קענען ניט מעהר —
וואָס קומסטו אָהער ?

האָט איינער דעם צווייטען געטריבען פון שוועל,
געקוקט מיט פאַראכטונג דעם צווייטען אין זעל,
די איינזאַמקייט האָט אונז פאַרדאַרבען נאָך מעהר —
וואָס קומסטו אָהער ?

און דער, וואָס האָט אויסלייזען אונז צוגעזאָגט —
ווער ווייס וואו ער נעכטיגט, ווער ווייס וואו ער טאָגט ;
ער ווערט אַלץ פאַרגעסען, דערווייטערט נאָך מעהר —
ער קומט ניט אָהער...

וואָס וועט עס זיין פון דיר... .

(פראַגמענט)

... וואָס וועט עס זיין פון דיר, אייביגער אונגליק דו מיינער ?
ביז וואָנען אזוי ווי אַ בליי אויף דער ערד וועסטו ליגען,
ביז וואָנען אין זינלאָזען טרויער זיך רוה וועסטו זוכען,
דיין טאָגיגען לעבען אין פינסטערניש וועסטו פאַרוויעגען ? ...

דיין טרויער ער האָט דיך ביז היינטיגען טאָג נאָך צו קיינעם
דערנעהנטערט.
צו קיינעם דערנעהנטערט, פון זיך — ניט דערווייטערט, צו מיר
ניט דערהויבען ;
דו וואכסט איבער זיך, און דיין אויג איז דאָס אויג פון אַ בלינדען,
דיין געשריי איבער זיך — פון אַ שטומען, דיין געהער פון אַ טויבען.

צו וואָס איז געגליכען דיין לעבען אויב ניט צו אַ שאַטען,
וואָס ווערט אינ'ם שיין פון פארנאכט אין דער ווייט אויסגעצויגען,
אַזוי ווייט, אַזוי גרויס ביז עס ווערט פון איהם גאָר נישט מיט
גאָר נישט,
אפילו דעם שיין וואָס פאָרנעהט פארפעהלען צו זעהן דייןע אויגען...!

די נאכט האָט די לענג פון דיין שאַטען אין גאַנצען פארנומען,
דיין לעבען עס האָט אַלע גרענעצען, ליניען פארלאָרען ; —
און געה מיט אַן אויג וואָס איז בלינד דייןע גרענעצען זוכען,
געה רוף מיט אַ צונג וואָס איז שטום דייןע טעג און פארלאָרענע
יאָהרען! ...!

און צו וואָס איז דאָס רופען ? צי וועט דאָס צוריק אומגעקערטע
באַליכטיגען מעהרער דיין טאָג וואָס וועט אַבשטארבען מאָרגען ?
צי וועסטו אין אַבשיין פון דייןע געפונענע וואונשען
באַשטראַלען מיט פארביגקייט מעהר דייןע וואַכיגע זאָרגען ? ...!

אונזער פארלארענער נאָמען. . .

מענשען מיר פרעמדע און ווייטע
ווערען אין אונגליק מיר נאָהנט ;
אונזער פארלארענער נאָמען
ווערט נאָר אין אונגליק דערמאָנט.

פיהרען אונז צעהנדליגער וועגען
ביז צום איין־איינציגען וועג,
פיהרען אונז צעהנדליגער שיפען
ביז צום איין־איינציגען ברעג.

דאָרט ביי דעם איינציגען אָפשטעל
וואָרט שוין דער פינד און ער היט,
צייכענט פארבאָרגענע צייכענס,
רעכענט און צעהלט אונז די טריט...

ביז צום דערווייטערטען שטערען
טוט אונזער אויג זיך אַ הויב, —
אונזער באַגלייטענדער שטערען
ליגט שוין מיט אונז אויך אין שטויב...

ווי אַ פארצוקענדער פויגעל
פלאַטערט אַרויף און אַראָפּ
אונזער נעשטאַרבענער נאָמען,
דרעהט זיך אַרום אונזער קאָפּ...

דער סוף פון דער וועלט.

ביי דעם שוועל פון מיין הויז איז דער סוף פון דער וועלט.
טרעט איך אָב פונ'ם שוועל בין איך טויט,
אזוי איך, אזוי דו און די זון וואָס פאַרגעהט,
טוט אַ שיין אין אַ שויב און פאַרגעהט.

האַט אַ פייער פון גאַט אָנגעצונדען די וועלט,
ניט פאַרברענט נאָר קען ווערען מיין הויז,
ווייל פאַרשלאָסען אין מיינע געטרייע פיער ווענט
געה איך קיינמאָל פון טיר ניט אַרויס.

טוט דער פייער זיך קנוילען אַרום און אַרום,
נאָר ער האָט ניט פון וואַנען אַריין :
פון איין ווינקעל צום ווינקעל אַליין געה איך אום
אַ באַשטראַהלטער מיט פלאַמיגען שיין.

און אז לאנגווייליג ווערט מיר דאָס אומגעהן היִן־הער
און די רויטקייט פון פלאַמיגען שיין —
אלע פענסטער פארהענג איך פון אויבען אראָב
מיט אַ רוהיגען האַרץ שלאָף איך איין...

אז איך כאַפ זיך פון שלאָף אויף דערזעה איך : שוין אויס,
אלע מענשען און לענדער פאַרברענט,
איין און איינציגער איך בין פאַרבליבען — מיט מיר
מיינע גוטע געטרייע פיער ווענט.

איך צועפען דאָן ברייט אלע פענסטער, די טיר
און איך לאָז אויף דער וועלט זיך אוועק :
איין פאַנאַנדערגעבלאָזענער גרוי־אַש פאַהדעקט
אלע לענדער פון עק ביז'ן עק.

געה איך אום און איך ווייס ניט צו וואָס געה איך אום,
בין איך געהם מיט די אייגענע הענט
און לעג אונטער אַ פונק און צינד אונטער אַליין
מיינ גוטע געטרייע פיער ווענט.

שמעה און קוק ווי עס פאַלען אַ וואַנד נאָך אַ וואַנד,
עס פאַרלעשט זיך דער איינציגער שיין ;
אַ באַפרייטער פון אַליץ, אַן ערלייזטער פון אַליץ
אויף דער אַשיגער ערד שלאָף איך איין...

ניט אהין —

ניט צים קריעג, צום געשלעג
ניט צום מענשען-געיעג, —
ניט אהין פיהרט מיין וועג,
ניט אהין פיהרט מיין וועג.

מיט טראַמפּייט ניט באַגלייט,
אָן אַ זייט, שטילערהייט,
פיהרט מיין וועג מיך צום טויט,
צו מיין אייגענעם טויט.

באַרג אַרויף, באַרג אַראָב,
ווער איך מיעד, שטעל זיך אָב, —
פאַלט אַרונטער מיין קאַפּ,
פאַלט אַרונטער קיין קאַפּ.

טוט מיין קאָפּ זיך אַ הייב,
זעה איד: פינסטער פון שטויב
פיהרט דער קריענער זיין רויב,
פיהרט דער קריענער זיין רויב...

אַן אַרמיי ווי איין מאַן,
און די פּערד אין געשפּאַן,
איינס נאָך איינס אין געשפּאַן,
איינס נאָך איינס אין געשפּאַן.

מיט אַמאָל ווערט דער שווערד
און דער מאַן און דער פּערד
אויסגעמישט מיט דער ערד,
מיט דער שטויבינער ערד...

כ'טו אַ מאַך מיט מיין האַנד
אויף דעם בלוטיגען לאַנד:
— ניט מיין רוהם, ניט מיין שאַנד,
ניט מיין רוהם, ניט מיין שאַנד...

און איד לאָז מיך אוועק
מיט'ן זייטיגען וועג
צי פאַרענדען די טעג,
מיינע איינזאַמע טעג...

ע ר ג ע ז .

וועגען געלאָדען מיט ביקסען, קאנאָנען און קוילען ;
מענשען מיט אויגען פארשטויבטע מאַרשירען אין רייהען ;
שטיל די מוזיק און געזאָנגען, מען הערט קיין באַפעהלען ;
נאָר ווייטע פאַרבאָרגענע ערגעץ, פאַרשטיקטע געשרייען...

מען זעהט ניט קיין פיהרער פאַראַויס ; אַלע פיהרער זיי זיינען
פאַרלאָרען געגאַנגען אין שלאַכט פון די טיעפע טראַנשעען.
געפיהרט פון דער פינסטערער נאַכט אין די דרעמלענדע אויגען
מאַרשירען אין ערגעץ אַליין די פאַרשטויבטע אַרמעען.

שעה איין און שעה אויס אָהן אַנאָבשטעל, די פערד ווי די מענשען,
גערולדיגע, מיעדע, זיי שלעפען די משא פאַר צווייען,
די גלאַנציגע אויגען האַלב־אַפּען פאַרלאָפּען מיט טרערען.
זיי געהען אַהין וואו עס געהען די שטומע אַרמעען...

די נאַכט ווערט אַלץ קלערער און העלער, דער טאָג קומט אַנטקעגען,
אַלץ געהענטער עס ווערען די ווייטע פאַרשטיקטע געשרייען...
עס האָט זיך אין מורח די זון נאָך קיין האַלבע באַוויזען,
שוין לינגען אין גריבער פאַרשאַטען די שטומע אַרמעען...

טויט און בלוט און פייער.

א פארלאָרענער אַרום מיין הויז, אַ ניט געוואַנטער
דרעהסט זיך אום ;
זעץ אַרויס די שויבען, ברעך אַרויס אַ טיר
און — קום.

דיינע שטאַמלענדיגע ווערטער אויפ'ן ווינד
צוטרייב,
שנייד זיך איין מיט דיינע אָנגעשאַרפטע נעגעל
אין מיין לייב.

ציה דעם שווערד אַרויס, אויב דיינע נעגעל זיינען טעמפּ
און — שנייד ; —
טויט און בלוט און פייער... ביז'ן לעצטען אונגליק
ליד...

פארביי א טיעפער גרוב.

פארביי א טיעפער גרוב בין איך גענאנגען,
זיך אָבגעשטעלט און איינגעבויגט דעם קאָפּ ;
צוויי הענט האָב איך דערזעהן אין טיעפען אָבגרונד
זיי הייבען זיך, זיי לאָזען זיך אראָב.

דערשרעק איך זיך און טו א שפרונג אויף הינטער,
די הענט נאָך מיר, ווי ווייסע שלאנגען צוויי ;
איך לויף פון זיי און וואָס איך לויף אלץ שנעלער
דערנעהנטער איך נאָך מעהרער זיך צו זיי.

א רגע — און זיי האָבען מיך געפאנגען,
אדומגעכאפט, אריינגעשלעפט אין גרוב...
און פּלוצלינג, זעה : ניטאָ קיין הענט, קיין שלאנגען, —
א גאָס, א שטוב, א גאַניק פון א שטוב...

וואונדערליך.

מיין שטוב איז פול מיט אונבאקאנטע מענשען,
און איינגעטונקט אין צויבערליכען ליכט,
און קיינער ווייס ניט ווי מען רופט דעם צווייטען,
און שעמעוודיג איז יעדערענס געזיכט.

צוזעצען אלע זיך ביים טיש און זיצען
און געהמען זיך צום שטראלענדיגען וויין;
און מיד, דעם באלעבאָס פון הויז, באַמערקט ניט קיינער
ווי שטיל און פרעמד איך בין אין שטוב אַריין.

קומט אָן דערנאָך מיין פרוי, באַמערקט מיד אויך ניט,
ווי אלע געסט איז זי פון מיר אויך ווייט.
און מיר ווערט עפעס גוט צו זיין אַ פרעמדער,
ביי זיך אין הויז צו קוקען פון דער זייט...

און ביסלעכווייז דער וויין ווערט אויסגעטרונקען —
צולעגען אלע זיך און שלאָפען איין,
פארנעמען אלע בעטען, בענק און שטולען,
און מיר — ביז טאָג נאָר וואַכענדיג צו זיין...

איך לעג מיד אויף דער ערד אַוועק און טראַכט מיר:
— ווי וואונדערליך דער מאָרגען וועט נאָך זיין...
און אויפ'ן האַרטען שוועל דעם קאַפּ פאַרוואַרפען
אַ וואַרטענדיגער רוהיג שלאָף איך איין...

די געזונקענע שיה.

איך זעה א באשרייבונג אין צייטונג, א בילד :
"די געזונקענע שיה."
איך לייג אן א זייט אָפּ די צייטונג, פארגעס
די געזונקענע שיה.

אין טומעל פון טאָג גיט א בליץ מיר אין קאָפּ ווען גיט ווען
די געזונקענע שיה, —
דערהער איך סיגנאַלען — זיי שיקט פונ'ם אָפּגרונד צו מיר
די געזונקענע שיה.

אין מיטענדערנאכט, ווען איך שלאָף, נעהמט זיך וואַקלען מיין הויז
ווי א זינקענדע שיה,
איך שריי דורכ'ן שלאָף : ווי קען ווערען א הויז אויף דער ערד
ווי א זינקענדע שיה ? —

נאָר ווער וועט דערהערען די קולות פון איינעם וואָס שטאַרבט
אין א זינקענדער שיה, —
אַז איך אַליין גלויב גיט, אַז איך בין דער איינער וואָס שטאַרבט
אויף א זינקענדער שיה.

און פּלוצלונג דערהער איך סיגנאַלען פון ים-גרונד, מיך רופט
די געזונקענע שיה ;
איך הער אויף צו שרייען, איך ווייס שוין : די ערד איז א ים,
און מיין הויז —
א געזונקענע שיה...

א י י ב י ג.

(פראגמענט.)

א פרייד האָט זיך אין הארצען מיר צוגאָסען
דערזעהנדיג די טויטע אויסגעוויינטע אויגען,
א פרייד נאָך מעהר וואָס איך בין ביי א וואַנד געשטאַנען
און ניט געהאַט אוואו דעם קאַפּ אוועקצולייגען;
דערנאָך האָב איך זיך פאר מיין פרייד גענומען שעמען,
געוואָלט אין ערגעץ וואו זיך לאָזען שפאַנען, —
נאָר אויסגעלייגט מיט מענשען איז די ערד געוועזען —
בין איך שוין שטעהן געבליבען ווי איך בין געשטאַנען;
איך האָב דעם פנים נאָר צום וואַנד אַ דרעה געגעבען
און האָב צו זיך געזאָגט:
— איינזאַם בין איך, איינזאַם איז מיין לעבען, —
אייביג...

די צייט איז זיך גענאָנגען שטיל און לאַנגזאַם,
און אַלע קראַנקע, מיערע זיינען איינגעשלאָפּען, —
איז לייכטער מיין געמיט אין מיר געוואָרען
און פריי פון עפעס וואָס אויף עמיצען צו האָפּען;
איך האָב צוריק אַ דרעה געטון דעם פנים,
געקוקט ווי אַלע אַטעמען און ליגען, —
איז מיר דער שלאָף מיט קאַלטע הענד באַפאַלען
אין אַלע זייטען מיך גענומען וויעגען, וויעגען.
אַט הויב איך אויף דעם קאַפּ און בויג צוריק איהם איין
און מורמעל ווי אין חלום:
— איינזאַם בין איך, איינזאַם וועל איך זיין,
אייביג...

איך האָב גערעמעלט שטעהענדיג, און יעדער רגע
 האָט עמיץ מיך געריסען פאר די אויגען ;
 איז גרויס אויף מיר און גרעסער נאָך מיין קאָפּ געווארען,
 ווי שטריקלעך שטייף די שלייפען אָנגעצויגען.
 איך האָב פון ווינקעל זיך אַ ריס געגעבען פּלוצלינג
 און איבער קעפּ און הענט גענומען שפּאַנען,
 און טרעמענדיג אויף קעפּ איז מיר ערשט קלאָהר געווארען :
 איך מוז זיך שטעלען ווידער, וואו איך בין געשטאַנען,
 איך האָב צום ווינקעל זיך אַ דרעה צוריק געגעבען
 און דורך די ציין געזאָגט :
 — איינזאַם בין איך, איינזאַם איז מיין לעבען —
 אייביג...

דער טאָג האָט זיך גענומען גרויען, ווערען העלער ;
 איך גיב אַ הויב דעם קאָפּ, איך זעה אַ וואונדער :
 עס זענען אלע לאַנג פון שלאָף שוין אויפגעשטאַנען,
 אוועק, און מיך אליין געלאָזט באַזונדער...
 די מזרח-שטראַלען צינדען זיך אלץ רויטער,
 נאָר בלייבער איז דער מעריב זייט אנקעגען ;
 און מיט אַמאָל ווערט אלץ מיר קלאָהר, איך לייג אוועק זיך
 דער קאָפּ אראָב, אזוי ווי איך בין ביז אהער געלעגען,
 אַ דורכגעליכטיגטער, מיט שטאַרבענדיגע ליפען
 ביים לעצטען אַטעם זאָג איך :
 — איינזאַם בין איך, איינזאַם איז מיין לעבען,
 אייביג...

רעגענבויגען.

איבער מיר געהט אויף א רעגענבויגען, —
דער טייך, וואָס פיהרט צו מיין געהיימען לאַנד ;
דעם זעגעל אויף מיין שוף האָב איך שוין אָנגעצויגען,
האָב וועסלעס זיעבענפאַרביגע אין האַנד.

דער וועג אַהין שטראַלט דורך דורך מייע אויגען,
און בויגיג איז דער אָרעם פון מיין האַנד ;
נאָך איידער עס פאַרגעהט דער רעגענבויגען
דערגרייך איך צו די ברעגען פון מיין לאַנד.

פאַרגאַנגען איז שוין לאַנג דער רעגענבויגען,
איך וואַרף אַוועק די וועסלעס פון מיין האַנד,
מיט זיעבען טויטע פאַרבען אין די אויגען
געפאַנגען לייענ איך אין מיין אויגען-לאַנד...

אִינְהַאָלֶט

1. ערגעץ ווייט.

זייטע

5	ערגעץ ווייט
6	אין א שטיבעל
7	אין א זידען העמדעל
9	אינגעלויים
10	דער ביזער טאטע
12	טעג — זיי געהען
13	אזוי פיעל גליק
14	ס'וועט קיינער ניט ווערען גע'הרג'ט
15	מיינס
16	אין יעדענס הארץ
17	זייט טרויעריג, מענשען
18	דו זאלסט צו מיר...
19	גארטען בלעטער
20	א שטיקעל פאפיר
21	צו דיין הויז
22	פארלעשט אלע פייערען

זייטע

- 23 ————— מאַרנען־שיין
24 ————— נאָך אלעמען
25 ————— א חלום
26 ————— שלאָף, שלאָף
27 ————— קיינער וועט ניט קומען
28 ————— קלאפט א ווינד
30 ————— די וועלט איז גרויס
31 ————— א פראַסטיגער ווינד
32 ————— וואוהיז
33 ————— די נאכט איז פינסטער
34 ————— אויפ'ן זאמד
35 ————— זעה איך
36 ————— ווייט צו די וואַלקענס
37 ————— אין דער טיעפעניש פון נאכט
38 ————— ביז וואנען

2. הינטער'ן שלאָם.

- 41 ————— די שויבען פארמויערט
42 ————— וועכטער
43 ————— ניטאָ מעהר קיין טרערען
44 ————— די נארע איז קורץ...
45 ————— בין שולדיג, בין שולדיג
46 ————— פון ווינקעל צום ווינקעל
47 ————— ביז די ברעם...
48 ————— אימיצער זאָגט מיר...
49 ————— דאכט מיר

זייטע

- 50 — — — — — ביכער געלעזענע
51 — — — — — קלינג-קלאנג
52 — — — — — אין הויף איז א שטורים
53 — — — — — איינגעשמידטע זענען מיר
54 — — — — — איך האָב זיך אויפגעכאפט
55 — — — — — גנב'ע ארויס מיך
56 — — — — — יעזום
57 — — — — — זייט געזונד
58 — — — — — איבער וועגען
59 — — — — — גוט אזוי
60 — — — — — געטרייער גאָט
61 — — — — — פארשלאָסענע אויגעז
62 — — — — — בין מוחל
63 — — — — — ווייל אלע געהען
64 — — — — — דאָס ליעד פון פאָרגעהן
65 — — — — — מען האָט אונז געלאָדען
66 — — — — — וועט מיין קאָפּ
67 — — — — — לאָזט שוין לייוויק'ען צורוה...
68 — — — — — שטילער

3. אין שניי.

- 71 — — — — — אויף די וועגען סיבירער
72 — — — — — סאָלאַטען
73 — — — — — טויטע וועגען
47 — — — — — נאָכאָנאָנד
75 — — — — — שטיק אויף די סטעפעס

זייטע

76	— — — — —	לעצטע שטראהלען
77	— — — — —	א חורבה
78	— — — — —	אין דער פינסטער
79	— — — — —	אליין
80	— — — — —	נאך א מאָג...
81	— — — — —	געהט מען זיך לאנג
82	— — — — —	א גוטע נאכט
83	— — — — —	זילבער שנור
84	— — — — —	שטערען, וועלף און בערען
85	— — — — —	א האנד
86	— — — — —	א ליידיגער שליטען
87	— — — — —	א דריטער
88	— — — — —	א דאָרף, א דאָרף!
89	— — — — —	פרעמדע
90	— — — — —	ווארימער אויווען
91	— — — — —	טוי
92	— — — — —	לעצטע טיר
93	— — — — —	ניט בלייב אליין
94	— — — — —	גלעקלאך
95	— — — — —	מיין פריינד
96	— — — — —	שעה נאך שעה
97	— — — — —	קאלטער וויין
98	— — — — —	אין זומערדיגען לאנד
99	— — — — —	רויך
100	— — — — —	אינשוויגען געווארען
101	— — — — —	נאך

זיימע	
102	העי, ציגיינער
103	אָבגענארט
104	רויטע טראפען
105	אין בלוט מיינע הענט
106	איך בין דאָ
108	א קוש

4. לעכערליך און שעמעוודיג.

111	אויפ'ן וואסער
112	יִם־געשטאַלטען
113	פארשפעטיגט
114	איך האָב געזעהן
115	נאָרלען
116	געכאנגען
117	לעכערליך
118	לייג דיין קאָפּ
119	מען דארף ניט קיין פייער
126	און איצט צינד אָן פייער
121	איבער גאסען
122	נאכט און רעגען
124	ווי אין חלום
125	אין ווייסער נאכט
126	אויף די פייערען
127	אויזערנע
128	העסטער
129	שאַמענס

זייטע	
130	אין קאפע
132	טונעל
133	דער טאָג איז שוין פארגאנגען
134	ארבייט זוכען
135	אונגליק היט אונז
136	פרעמדע
138	א שטילע חתונה
140	צווישען מצבות
141	שטילגעוויין
142	גרויסע, גרויסע

5. ביים ראַנד.

145	אהער-אהין
146	מיין אונרוה געהט מיר נאָך
147	אנ'אויסגעטראַכטער
148	פאָרטרעטען און שטולען און שפיגלען
149	דיין דראָהענדיגע האַנד
150	א פרוי
151	נידעריגער
152	קום צוגעהן
153	קאלטע רוה
154	ווארט אויף מיר
155	די בויער שטעהען נאָקעטע
156	אילוזיאָנען
157	צוצווינגער קלאַנג
158	פייער

זייטע						
159	—	—	—	—	—	אראָב און ארויף
161	—	—	—	—	—	עס לעשט זיך
162	—	—	—	—	—	זי וויינט
163	—	—	—	—	—	איך בין א צווייגעשטאַלטיגער
164	—	—	—	—	—	א זעהונג
165	—	—	—	—	—	אויסגעגאנגען אלע ליכט
166	—	—	—	—	—	שפעטער...
167	—	—	—	—	—	ביים ראנד
168	—	—	—	—	—	צוריסען די פעדים
169	—	—	—	—	—	וואס וועט עס זיין פון דיר...
171	—	—	—	—	—	אונזער פארלאָרענער נאָמען
172	—	—	—	—	—	דער סוף פון דער וועלט
174	—	—	—	—	—	ניט אַהין
176	—	—	—	—	—	ערגעץ
177	—	—	—	—	—	טויט און בלוט און פייער
178	—	—	—	—	—	פארביי א טיעפער גרוב
179	—	—	—	—	—	וואונדערליך
180	—	—	—	—	—	די געזונקענע שיף
181	—	—	—	—	—	איביג
183	—	—	—	—	—	רעגענבויען